

WEAPON TAMIL MONTHLY

SALEM 5

TAMIL MONTHLY

LITERARY

AMMAPALAYAM

A LITERARY WEAPON TAMIL MONTHLY

AQ AMMAPALAYAM SALEM 5

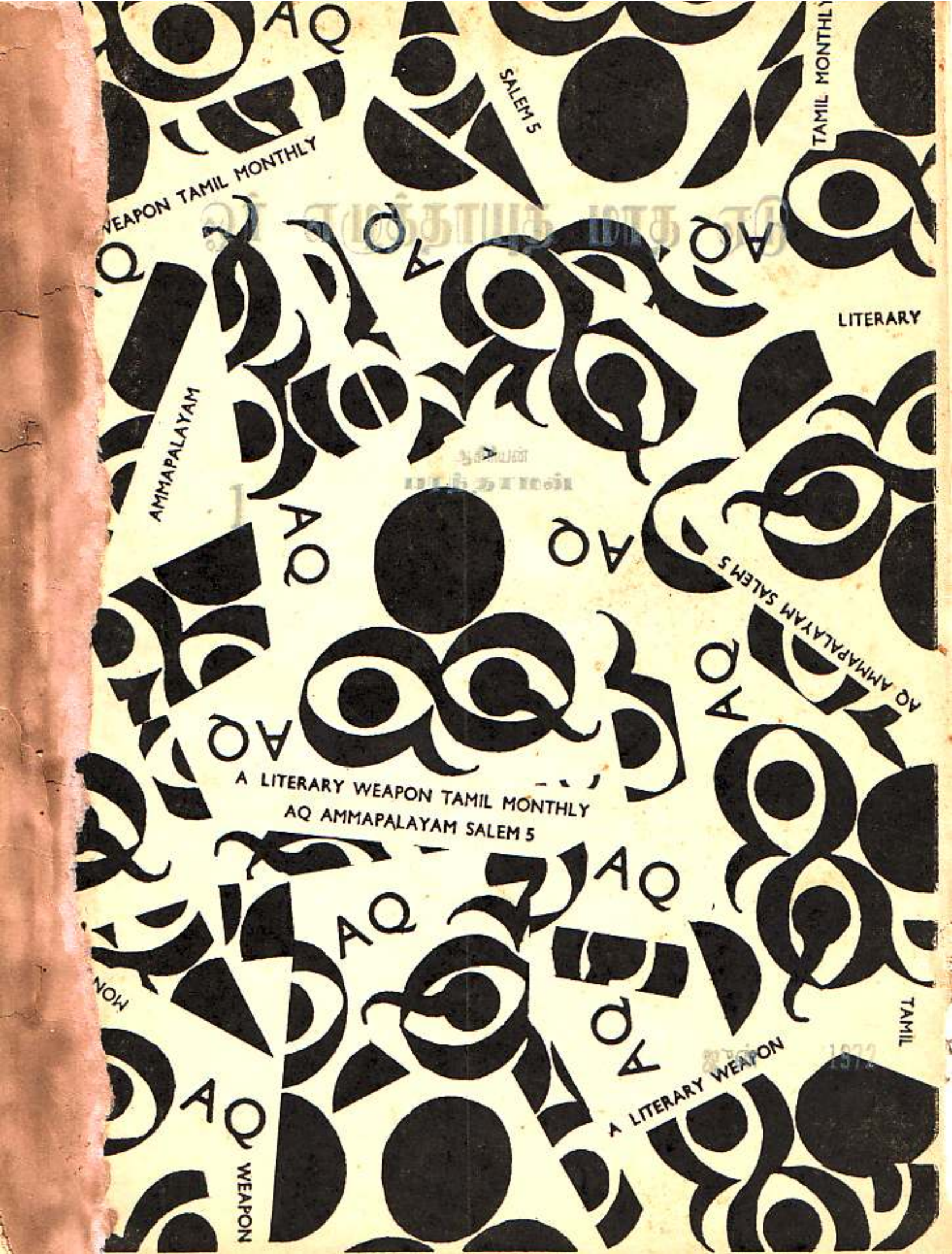
AQ AMMAPALAYAM SALEM 5

TAMIL

A LITERARY WEAPON

WEAPON

1972

பிராமத்திலுள்ள குமரிப் பெண்டுகளுக்கு அங்குப் பிள்ளையைக் கண்டு விட்டாலே ஒரு வித குஷி வந்து விடும்.

ஜாடை செய்து—ஒவ்வொரு வார்த்தைக்குமே ஜாடை செய்து—“ஒனக்கு (அங்குப் பிள்ளையைக் காட்டி) கல்யாணம் (தாலி கட்டுவதைப் போல கழுத்துப் பக்கம் கைகளைக் கொண்டு போய்) எப்போ? (விரல்களை முஷ்டி மடக்கிக் குலுக்க வேண்டும்.)

இந்த ‘அபிநய, முத்திரை’ களோடு முக பாவமும் சேர்ந்து கொள்ளும்.

ஊமைகளோடு ‘பேசுவது’ என்பது எல்லோருக்கும் அவ்வளவு லேசு இல்லை. வேத்து மொழி தெரிந்தவன்தான் அதைப் பேச முடியும் என்பது போல ‘ஊமைப் பாஷை’ தெரிந்தவன்தான் அவர்களோடு சரளமாகப் பேச முடியும்.

“பெண்” என்று சொல்ல வேண்டுமானால் மஞ்சள் பூசுகிறதைப் போல கன்னத்தில் தேய்த்துக் காண்பிக்க வேண்டும் அல்லது விரலால் முக்கின் மேல் தொட்டுக் காண்பித்து முக்குத்தியை தெரியப்படுத்த வேண்டும். பருவப் பெண்ணைக் குறிப்பிட வேண்டுமென்றால், விரல்களைக் குவித்து மாரில் வைக்க வேண்டும்.

ஊமைகள் நம்மிடம் பேசும் போது அவர்களுடைய நாக்குக்குப் பதில் முகமே பாவங்களால்ப் பேசும். அதோடு கைஜாடைகள் ஒத்துழைக்கும். தொண்டையிலிருந்து, வாய் வழியாகவும் மூக்கின் வழியாகவும் முக்கல் கலந்த ஒருவத ஒலி அவர்கள் நம்மோடு ‘பேசும்’ போது கசிந்து கொண்டிருக்கும்.

கால்ப் பேச்சு, அரைக்கால் பேச்சு ஊமைகளும் உண்டு. நம்முடைய அங்குப்பிள்ளை அரைக்கால் பேச்சு ஊமை. என்னை அவன் “ஹாமா” என்று தெளிவில்லாத தேய்ந்த ஒலியால் குறுப்பிடுவான். இதற்கு “மாமா” என்று அர்த்தம்!

என்னைக் கண்டு விட்டால் அங்குவுக்கு ரொம்ப மகிழ்ச்சியாக இருக்கும். ஹாமா என்று கொண்டே பக்கத்தில் வருவான். பிரகாசத்தால் கண்கள் மின்னும்.

அவன் எப்பவும் துவைத்து நிழலில் உலர்த்திய ஒருவித புழுங்க வாடையுள்ள பழுப்பு நிற வேட்டியையே உடுத்திக் கொண்டிருப்பான். துண்டுவுக்கு பதிலாக மேலே போர்த்திக் கொண்டிருப்பதுவும் ஒரு வேட்டிதான். அதை ரெண்டாக மடித்து, குறுக்குவசத்தில் மேலே போட்டு இடது கக்கத்துக்குள் அதன் மேல்க் கோடிகளை இடுக்கிக் கொண்டிருப்பான். தங்கப் பூண் கட்டிய ஒற்றை ருத்ராட்சக் கொட்டை. சிகப்புக் கயறவில் கோர்த்து கட்டப்பட்டுள்ள கழுத்து. அணிலின் முதுகிலுள்ள வெண் கோடுகளைப் போலுள்ள மூன்று திருநீர்க் கீற்றுகளும், அர்ச்சனைக் குங்குமமும் அணிந்த குறுகிய நெற்றி. முன் நெற்றியில் சிரைக்கப் பட்டு கமான் வளைவு வைத்த விட்டல் கிராப். சிறு வயசிலேயே தலை முழுவதும் பரவிய பித்த நரை. எப்பவும் மயிர்கலையாமல் பின்பக்கம் சீவிய மாதரியே இருக்கும். அடிக்கடி அவனையறியாமலேயே சரி செய்து கொண்டுவது மாதிரி இடது கை தலையை தடவி விட்டுக் கொண்டே இருக்கும்.

அவனுக்கு நான்கு முன்னத்தம் பற்கள் மிகவும் நீளம். பெரியவர்களின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்துயிருக்கும் போது பற்கள் தெரியாமல் மரியாதைக்காக மூடிக்கொள்ள வேண்டும் என்று நினைத்து உதடுகளால் மறைத்துக் கொண்டு ஊ என்று இருப்பதைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருக்கும். இதைப் பார்த்து யாராவது சிரித்தால், ம், சிரிக்காதே

கி. ராஜநாராயணன்

ஜீவன்

மாமா அடிப்பார் என்று ஜாடையால் சொல்லுவான். எங்கள் அப்பா பக்கத்தில் அவன் இருக்கும் போது இந்தக் 'காட்சி' யை அடிக்கடி பார்க்கலாம்.

கிராம முன்சிப் பிள்ளையின் வீட்டில் மூத்த மகன் அங்குப்பிள்ளை. இளையவன் ஆதிலிங்கம் பிள்ளை. தம்பியைத் "தப்பி" என்று சொல்லுவான் அங்கு. தப்பிக்குத்தான் விசேஷ சலுகைவீட்டில். அங்குவைக் கண்டால் வீட்டில் யாருக்கும் பிடிக்காது; பெற்ற தாய்க்கும் கூட. சாப்பாட்டு நேரம் மட்டிலும் அவனை சாப்பிட அனுமதிப்பார்கள். பிறகு போ போ என்று ஜாடை செய்து வெளியே தூரத்தி விடுவார்கள்.

தங்கள் வீட்டில் ஒரு ஊமை இருப்பது அவர்களுக்கு கெளரவக் குறைச்சலாகப் பட்டது. 'எங்க பரம்பரையிலேயே ஊமை என்றுயாரும் கிடையாது; இவன் எங்கிருந்து பிறந்தானோ' என்று சொல்லுவார்கள். ஆனால் ஊருக்குள் மற்ற எல்லா வீடுகளிலும் அவனும் ஒரு பிள்ளை என்று நினைத்து நடத்தி வந்தார்கள். நாயக்கமாரர்களின் வீடுகளில் எவ்வளவு பசியோடு இருந்தாலும் அவன் கை நனைக்க மாட்டான். அவனுக்கு தன் ஜாதி உசத்தி என்ற நினைப்பு. அதோடு அவர்கள் சைவம்.

"இண்ணைக்கு எங்க வீட்டிலே, (பறவை தானியத்தை தரையில் கொத்துவதுபோல சைகை காட்டி) கோழிக் கறி; சாப்பிடுறயா?" என்று என் தம்பி கேட்பான். உடனே அங்குப் பிள்ளைக்குச் சிரிப்புக் கலந்த பொய்க் கோபம் வந்து அவனை அடிக்கப் போவது போல பாவனை செய்வான். அப்புறம் எங்களைப் பார்த்து, இவன் சுத்தமோசம்; சுத்த மோசம், என்று முகத்தை வெறுப்பாக வைத்துக் கொண்டு விரல்களை தண்ணீரில் நனைத்து உதறுவதுபோல உதறி உதறிக் காட்டுவான்.

இதே கேள்வியை எங்கள் தங்கச்சி கேட்டிருந்தால், அய் என்று முக்கைப் பிடித்துக் கொண்டு அறுவெறுப்படைவது போல் முகத்தை மட்டும் சுளிப்பான்.

குமரிப் பெண்டுகள் தனியாக் கூடியிருக்கும் இடங்களில் அங்குப் பிள்ளை வந்து சிக்கிக் கொண்டால், அவர்கள் அவனிடம் கேட்கும் முதல்க்கேள்வி, என்னைத் தரலி கட்டுகிறாயா? என்று அபிநயத்துக் கேட்பார்கள்! அங்கு அதற்கு சட்டென்று மறுத்துவிடுவான்.

"சரி; இவனை?"

அவன் தனது தோளைத் தட்டிக் காண்பித்து, அவள் எனக்குத் தங்கச்சி அப்படிச் சொல்லாதே என்று கண்களால் ஆட்சேபிப்பான். (ஊமை பாஷையில் தோள்களை தொட்டுக் காண்பித்தால், உடன் பிறப்பு, சகோதரம் என்று அர்த்தம்)

அந்த ஊரிலுள்ள பிள்ளைமார் செட்டிமார், நாயக்கமாரர்களோடு சம்மந்தவழி செய்து கொள்ளாவிட்டாலும் பெரியப்பா, சித்தப்பா, மாமா என்றெல்லாம் உறவு முறை கொண்டாடி வந்தார்கள். ஊமையான அங்குப் பிள்ளைக்கு அந்த ஊரில் தனக்கு யார் யார் அண்ணன் தம்பி முறை சம்மந்தகார முறை என்று தெளிவாகத் தெரிந்து வைத்துக் கொண்டிருந்தது ஆச்சரியம்தான்.

நல்ல இளவட்டமான அங்குவை குமரிப் பெண்டுகள் விஷயில்லாத தண்ணிப் பாம்பு போல் நினைத்து நடத்தி வந்தார்கள்.

ஓர் நாள் நான் மாடியில் உட்கார்ந்து எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். கீழே ஒரே கலகலப்பு. பெண்டுகளின் கெக்கொலி அலை அலையா வந்து துளைத்துக்கொண்டிருந்தது. அன்று எங்கள் வீட்டில் ஒரு புது மணத் தம்பிக்கு விருந்து. ஊர் அழைத்திருந்தோம், இதில் ஆண்களுக்கு அவ்வளவாக உற்சாகமிராது. பெண் எப்படி இருக்கிறாள்; என்ன புடவை; என்னென்ன நகை போட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள் என்பதிலெல்லாம் ஊர்ப்பெண்களுக்குத் தான் அக்கறை. இந்த மாதிரி காரியங்களுக்கு அழையாமலேயே வந்து கூடிவிடுவார்கள். ஆனால் இவ்வளவு கலகலப்புக்கு என்ன காரணம் என்றுதான் முதலில் விளங்கவில்லை எனக்கு. திடீரென்று 'ஹாமா ஹாமா' என்ற அங்குவின் அபயக்குரல் கேட்டதும் தான், 'சரி, பயல் வந்து மாட்டிக்கிட்டான் போலிருக்கு' என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

மொள்ள கீழே இறங்கி அவனை அவர்களை படுத்துகிறதைப் பார்க்க வேண்டும் என்று போனேன்.

பக்கத்து அறைக்குள் புகுந்து அடைத்துக் கொண்டு ஊடு சுவரின் ஒரு ஜன்னல் கதவை திறந்து ஒருச்சயத்து வைத்துக்கொண்டு பார்த்தேன். நானிருந்த அறைக்குள் வெளிச்சம் இல்லாததால் அவர்கள் யாரும் என்னைப் பார்க்க முடியவில்லை.

தடிச்சி சுப்பி அவனை வெளியே விடாமல் வழியை மறித்துக்கொண்டு அவனைப் பார்த்து ஜாடை செய்து கேட்கிறாள்; "என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கோ?" என்று.

உனக்குத்தான் கலியாணம் ஆய்விட்டதே என்று சொல்லி அவளுடைய கழுத்தில் கிடக்கும் கயிறுவைக் காண்பிக்கிறான்.

அவள் தன் பக்கத்தில் நின்றிருந்த இளம் விதவை வெங்கடம்மாளைக் காட்டி, “அப்போ இவளைக் கட்டிக்கோ?” என்று சொல்லுகிறாள்.

அங்கு, மேலே கையைக் காட்டி; அப்படிச் சொல்லாதே சாமி கண்ணுமுழியைத் தோண்டி விடுவார் என்கிறான்.

சரி, தள்ளிக்கோ வழியை விடு நான் போகணும் என்கிறான் அவன்.

அவளோ நிலையில் சாய்ந்து கொண்டு ஒரு காலே நீட்டி நிலையின் மறுபக்கத்தில் மிதித்துக் கொண்டு அவனுக்குப் போக வழிவிடாமல், மீண்டும் “என்னைக் கட்டிக்கோ; உன்னைப் பிரியமா வச்சிக்கிடறேன்” என்று சொல்லுகிறாள். உடனே அங்கு அவன் மீது ஒரு “குண்டு” போடுகிறான்! உனக்குத்தான்— மீசையைத் திருக்கி விடுவதுபோல் செய்து காட்டி—இரண்டு புருஷன்கள் இருக்கிறார்களே அது போதாதா; நான் வேறு வேணுமா உனக்கு? என்று சொல்லவும் பாயில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த பெண்டுகள் கூட்டம் தரையில் உருண்டு சிரிக்கிறது.

‘இது’ வெல்லாம் இவனுக்கு எப்படித் தெரிந்தது என்று அங்குள்ளவர் ஒருவருக்கொருவர் பார்த்து புருவத்தை மேலே ஏற்றிச் சிரிக்கிறார்கள். நானும் அசந்து போனேன்! அவள் மீசைக்கார நாயக்கரைத் தொடுப்பாக வைத்துக் கொண்டிருப்பது இவன் எப்படி அறிந்தான்? ஊருக்குள் நடப்பது ஊமைக்குத் தெரியும் என்பது சொல்வடை.

ஆனால் சுப்பி விடுவதாக இல்லை, அவள், ‘நிறையக் குளிச்சா கூதல் இல்லை’ என்பதைச் சேர்ந்தவள்.

“எனக்கு ரெண்டு காணாது; மூணு வேணும் எனக்கு” என்று சொல்லுகிறாள். ஆர்ப்பாட்டத்துக்குக் கேக்கணுமா. ஒருத்தி மற்றவளின் முதுகில் படார படார என்று அடித்துக் கொண்டே சிரித்தாள்; அடி வாங்கியவள் அடித்தவளின் புஜத்தைப் பற்றி அவளைக் கீழே தள்ளிவிட்டுச் சிரித்தாள்.

அங்குவைக் கோபமும் அவமானமும் பிடுங்கியது. அந்தக் கூட்டத்தில் மூத்த, வயதான பெண்கள் இருக்கிறார்களா என்று கண்களால் தேடுகிறாள்; அவர்களிடம் இந்தக் ‘கொடுமை’ யைப் பற்றி ஆவலாதி சொல்ல

வேண்டும் என்று. ஆனால் அப்படிப் பட்டவர்கள் யாரும் அங்கே இல்லை. அவன் மாடி இருக்கும் திசையில் மேலேபார்த்து ‘ஹாமா’; ஹாமா’ என்று கூவுகிறான்.

தற்செயலாய் அப்பாவின ‘நிழல்’ அந்தப் பக்கம் தெரிந்தது. பூவரசு மரத்தில் அந்தி நேரத்தில் கூடும் ஊக்குருவிகளின் செச்சட்டம் ஒரு கை தட்டால் அடங்குவது போல அடங்கி விட்டது. சுப்பியை அங்கு கோபமாகப் பார்த்து அவன் மாருக்கு நேராக ஒரு விரலை நீட்டி இளநியைப் போல கைகளைக் குவித்துக் காட்டி, பன்னறுவாளால் கறகற வென்று அறுக்க வேண்டும் என்று ஒரு கையின் மீது மற்றொரு கையை வைத்து கடுமையாக அறுத்துக் காட்டிவிட்டு ஒரே தாவில் வெளியே பாய்ந்து ஓட்டம் பிடித்தான்.

ஊரிலிருந்து எங்கள் மாமனார் வந்திருந்தார். அவர் வந்து விட்டால் அங்குப் பிள்ளை எங்கேயும் பிதுங்கமாட்டான்; சாப்பிடுகிற நேரம் தவிர சதா எங்கள் வீட்டில்தான் கிடப்பான். சாப்பிட்டாச்சா? என்று கேட்டால் தன் கையை நம் மூக்குக்கு அருகே கொண்டு வந்து வாசம் காட்டுவான், அப்படிக் காட்டும் போதெல்லாம் ரசத்தின் வாசனை ஜம்மென்று அடிக்கும்.

அங்குவுக்கு மோரின் மனம் பிடிக்காது. கடுங்காப்பிதான் சாப்பிடுவான். பிரிவு தெரியாததற்கு முன்னால் தாய்ப்பால் சாப்பிட்டிருப்பானே என்கிறார்!

விசேஷ நாட்களில் கூட அவன் எங்கள் வீடுகளில் சாப்பிட மறுத்து விடுவான். அப்பா சொன்னால் மட்டும் ஒரு மடக்கு கடுங்காப்பி குடிப்பான்.

எங்கள் தொழுவக்கு முன்னுள்ள வேப்பமரத்தடியில் மாமா ஈஸிசேரில் சாய்ந்து கொண்டிருந்தார். அது கோடைகாலம். தரையெல்லாம் வேப்பம் பூக்கள் உதிர்ந்திருந்தன. கோழிகளுக்கு அம்மா இரை போட்டுக் கொண்டிருந்தான். அண்ணா மாடுகளில் பால் கறந்து கொண்டிருந்தான்.

அங்கு ரொம்ப பவ்யமாக மாமாவின் பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்தான். அப்படி அவன் நிற்கும் போதெல்லாம் மேல் தொடைகளுக்குள் வேட்டியை அழுக்கி அழுக்கி சொருகிக் கொள்வான். அது மரியாதைக்கு அடையாளம்!

மாமா ஈஸிசேரில் படுத்து கைகளைத் தலைக்கு மேலே வைத்துக் கொண்டு கால்களை வேக

'சகதி'ய 'விகட'மி 1972

சாகீத்ய அகடமி
'சமுதாய வீதி'க்கே
வந்துவிட்டது

மாக ஆட்டிக் கொண்டே அங்குவைக் குறும்புக் கண்களால் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

பெண்கள் ஜன்னல் வழியாக மரமாவிடம், அதைக் கேளுங்கள்; அதைக் கேளுங்கள் என்று தூண்டிக் கொண்டிருந்தனர்.

என்னத்தைக் கேட்க. ஆயிரம் தடவை கேட்ட பழைய கேள்விதான். மாமா மட்டும் அதை ஒரு நூறு தரமாவது அங்குவிடம் கேட்டிருப்பார்.

அக்கா, ஜடையைப் பின்னிக் கொண்டே அது சரியாக விழுந்திருக்கிறதா என்று பார்த்துக் கொண்டே ஜன்னல் அருகே வந்து "அதைக் கேளுங்களேன்" என்று சொன்ன பிறகு மாமா கேட்டார் அங்குவிடம்.

"கல்யாணம் எப்போ உனக்கு?"

அங்குவுக்கு முதலில் வெட்கம் வந்தது. அப்புறம் ஒரு சந்தோஷம். பிறகு வழக்கம் போல் பதில். முதலில் வடக்கே தொலைவில் கையைக் காண்பிக்கிறான்; சாத்தார். அந்த ஊரில் தனக்குச் சொந்தமுள்ள ஹரமார என்று ஒரு மாமனார் இருக்கிறார். அப்புறம் கன்னத்தில் மஞ்சள் பூசுகிறது மாதிரி காட்டி, விரல்களைக் குவித்து மார்பில் ஒட்ட வைத்து முகத்தில் நாணத்தைக் காட்டி, அந்தப் பொண்ணைத்தான் நான் கட்டிக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லுகிறான். ஜன்னலுக்கு அந்தண்டை நிற்கும் பெண்டுகள் ஒருவரை மற்றவர் முழங்கையால் இடித்துப் புன்னகைக்கிறார்கள்.

"கல்யாணம் செய்தால் எப்படி பெண்டாட்டி பிள்ளைகளுக்கு சாப்பாடு போடுவே?" மாமனார் ஜாடையால் தொடர்கிறார்.

நான் மாவு ஆட்டிக் கொடுப்பேன். அவை தோசை சுட்டுக் கொடுப்பான். நான் பெட்டியில் எடுத்துக்கொண்டுபோய் விற்று துட்டு சம்பாதித்துக் கொண்டு வந்து அவளிடம் கொடுப்பேன்.

ஊமையாக இருந்தாலும் எவ்வளவு வினயம் இருக்கிறது என்று மரமாவியக்கிறார்.

புஸ்தகம் பிரித்து வைத்துக் கொள்வது மாதிரி காட்டி அதில் எழுதுவது போல் செய்து, நீ கிராம முன்சீப் வேலை பார்க்கலையா? என்று கேட்கிறார்.

இல்லை. தப்பி நல்லாப் படிக்கிறேன். அவன் தான் அந்த வேலை. எனக்கு இது போதும் என்று பரம திருப்தியோடு சொல்லுகிறான் அங்கு. தான் ஊமையாக இருப்பதால் அந்த வேலை பார்க்கமுடியாது என்று தெரிந்தே வைத்திருக்கிறேன்.

அங்கு எவ்வளவுக்கு சாதுவோ அவ்வளவுக்கு முர்க்கமராவன் அவனை ஊமையாக இருக்கிறேயே நீ என்று கேலி செய்யக்கூடாது. முக்கை சொரிந்து காட்டினால் இப்படி அர்த்தம். ஒரு தடவை தலையாரித்தேவரின் மகன் தெரியாத் தனமாய் அங்குப் பிள்ளைக்கு எதிரில் முக்கைச் சொரிந்து காண்பித்துவிட்டான். அவ்வளவுதான். விறகுக்கம்பால் ஒரே போடு. பையன் பிழைத்தது மறு பிழைப்பு. அதிலிருந்து யாரும் மறந்தும் முக்கை அவன் எதிரில்—ஊறல் எடுத்தாலும் கூட!—சொரிந்து கொள்ள மாட்டார்கள்.

வடக்கே இப்படி ஓர் ஊரில் தனக்கு வாக்கப் பட ஒரு பொண் இருக்கிறான் என்ற விபரம் அங்குப் பிள்ளையின் தம்பி கல்யாணம் வரைக்கும் நாங்கள் உண்மை என்றே முச்சூடும் நம்பி இருந்தோம் அங்குப் பிள்ளையைப் போலவே.

தம்பி ஆதிலிங்கம் பிள்ளையின் கலியாணத்தின் போதுதான் அது இல்லை என்று தெரிய வந்தது. அங்குவின் சிறிய வயசில் அவனுடைய தகப்பனார் கற்பனையாக அவனுக்கு வேடிக் கைக்காகச் சொன்னது அது! அதை அவன் உண்மை என்றே மனமார நம்பிவிட்டான்.

ஆதிலிங்கத்துக்குக் கலியாணம் என்ற போது தனக்கும் சேர்த்தே கலியாணம் என்று தம்பி இருந்தான் அங்கு.

கல்யாண ஏற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருந்த போது எங்கள் அப்பர்விடம் வந்து அங்கு தனக்கும் கலியாணம் என்று பெருமையோடு சொன்னான். நாங்கள் எல்லாரும் அது நிஜம் என்றே நினைத்தோம். (ஆனால் பொதுவாக ஊமைகள் யாருக்கும் அநேகமாக கல்யாணம் ஆவது இல்லை.)

அப்பா அம்மாவிடம் பெரிய கிராம முன்சீப் பிள்ளையை ரொம்ப சிலாகித்துப் பேசினார். பிராயம் கூடைந்த பிறகு ஆண் ஆணலும் பெண்ணாலும் கலியாணம் ஆகாமல் இறந்து போவது இந்த உலகத்தில் பெரிய பரவம் என்று சொன்னார். ஆணுக்கும் கன்னி கழிந்த பிறகே மரணம் சம்பவிக்க வேண்டும் என்று சொன்னார்.

அப்பா இப்படிப் பேசியது அம்மாவுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவர் சொன்ன விஷயத்தின் முற்பகுதி விஷயம் அவளுக்கு உடன்பாடு தான். ஆனால் அச்சானியமாக சாவு அது இது என்று அவர் சொல்லியிருக்க வேண்டாம். ஆனால் அம்மா முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டிருந்தது, இதுக்காக இல்லை என்று யூகித்தேன். ஒருவேளை அங்குவைக் கல்யாணம் செய்யப் போகும் பொண்ணுக்கூடப் பரிதாபப்பட்டு அப்படி இருந்திருக்கலாம். ஆனால் அம்மா அடிக்கடி சொல்லுவாள் அப்பாவுக்குக் கறுநாக்கு என்று. அது சரியாகிவிட்டது.

பெரிய கிராமமுன்சீப் பிள்ளை, கல்யாண சம்மந்தமான ஏதோ ஒரு விஷயமாக அவசரமாக அப்பாவைப் பார்க்க வந்திருந்தார். அப்போது பெரிய பிள்ளையை அப்பா பாராட்டினார் அதைக் கேட்ட பிள்ளைவாள் முகத்தில் ஒரு கலவரம் பரளி பிறகு அது சிரிப்பாக வந்தது. “அந்த கோட்டி சுடுகாட்டுக்கு அது ஒண்ணுசான் குறைச்சல்” என்று சொல்லி விட்டுப் போய்விட்டார்.

கல்யாண வீட்டு வாசலில் ஒரு பெட்டி வண்டி வந்து நின்றது. அதிலிருந்து ஒரு பொண்ணான் இறங்கியது: இரண்டு இல்லை.

அங்கு அவனுடைய தகப்பனாடம் போய் என்ன விஷயம் ஒரு பொண் வந்திருக்கிறதே என்று விசாரித்தான்.

“போடா உள்ளே, மூச்சுக் காட்டினால் அனைஞ்சு தள்ளிடுவேன்” என்று கையை ஒங்கினார்.

அங்கு அம்மாவிடம் போய் விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்டான். தனக்குக் கல்யாணம் இல்லை; தம்பிக்கு மட்டும்தான் என்று.

வடக்கே ஊரிலிருக்கும் மாமாவினி பொண்ணை என்ஞ்சு என்று கோபமாய்க் கேட்டான்.

அப்போதுதான் அந்தத் தாய் திடுக்கிட்டாள். அவளுக்கு ஒரு பக்கம் துக்கம் பொங்கி வந்தது குடும்பத்தோடு சேர்ந்து செய்த தப்பிதங்களுக்காக பச்சாதாபப்பட்டாள்.

அங்கு அந்தக் குடும்பத்தில்ப் பிறந்த பாவம் ஒன்றுதான். அவன் ஊமை என்று தெரிந்த நாளிலிருந்து வெளியூருக்குக் கூட அவனைக் கூட்டிக்கொண்டு போகமாட்டார்கள். அவன் சாப்பிட்டான்; ஊருக்குச் சொன்னபடி கேட்டான். தேருக்கும் திருவிழாவுக்கும் நடந்து போயே திரும்பி வந்து விடுகிற வெளியூர்களுக்குக் கெல்லாம் மற்ற குடும்பத்தாரோடேயே தான் போய் வந்தான்.

எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அவனுடைய குடும்பத்தார் அவனை அலட்சியப் படுத்தினார்களோ தள்ளிவைத்தார்களோ அவ்வளவுக்கு அவன் தன் குடும்பத்தாரை நேசித்தான் போற்றி ஒன் விசுவாசமாக இருந்தான்.

அங்கு அழுதுகொண்டே எங்கள் அப்பாவிடம் ஓடி வந்தான். இதற்கு முன்னால் ஊமைகள் அழுது நான் பார்த்ததில்லை. அவன் தொண்டையிலிருந்து சப்தமே வெளிவரவில்லை. வெறும் காற்றுதான் வந்து கொண்டிருந்தது; சில சமயம் ஒரு கோரமான ஒலி வெளிவந்தது. ஆவென்று வாயைத் திறந்து கொண்டு கண்களை இறுக்க முடிக்கிகொண்டே அழுதான். அவனைச் சுற்றி ஒரு வேடிக்கை பார்க்கும் கூட்டம். அது எங்கள் அப்பாவுக்கு பயந்து கொண்டு தெருவோடு நின்று கொண்டது. எங்கள் அம்மாவைப் பார்த்ததும் அங்குவின் அழுகை அதிகமாயிற்று.

அப்பாவுக்கும் என்ன செய்கிறதென்று தெரியவில்லை. அவர் அம்மாவை பரிதாபத்தோடு பார்த்தார். அம்மா முந்தானையால் தன் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டாள்.

அப்பா அங்குவிடம் ஜாடை செய்து அழாதே; அழாதே என்றார்.

நீ அங்கே போக வேண்டாம், அவர்கள் சுத்த மோசம். இங்கேயே என் வீட்டில் இரு என்று சொன்னார்.

உனக்குக் கலியாணம் நான் செஞ்சிவைக்கிறேன்; வருத்தப்படாதே அழாதே கோட்டிப் பிள்ளை இதுக்கு ஏன் இப்படி அழுறே? என் றெல்லாம் சொன்னார்.

ஆதரவோடு அவனுடைய புஜத்தைத் தடவிக் கொடுத்த எங்கள் அப்பாவின் கையை அவன்

அலட்சியமாகத் தள்ளினான். என்னைத் தொடராதே என்கிற மாதிரி பார்த்தான். நீயும் எங்க அப்பா வேரோடு சேர்ந்தவன்தான் தெரியும் எனக்கு என்று சொல்லுகிறது போலிருந்தது.

அழுதுகொண்டேயிருந்தவன் அவனாகவே சட்டென்று அழுகையை பாதியிலேயே நிறுத்தி விட்டு முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு எங்கள் யாரிடமும் சொல்லாமல் யாரையுமே பார்க்காமல் விறுவிறு என்று புறப்பட்டு விட்டான்.

அப்பா என்னைப் பார்த்துத் தலை அசைத்து அவர் அருகே கூப்பிட்டார். “அவன் கூடவே போ; அவனைத் தனியே விட்டுராதே” என்று வேகமாகவும் மெதுவாகவும் சொன்னார்.

அங்கு ஒரே சீராய் நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தான். தரையில் அவன் எடுத்துவைத்த காலடி வழக்கமாக இல்லாமல் பதித்து நடந்த மாதிரி இருந்தது.

அவர்கள் வீட்டுக்குள் நுழைந்ததும் அங்கு ஒரு பெரிய தடியான விறகுக் கட்டையை எடுத்துக்கொண்டு சமயல்ப் பிறை சட்டி பாணைகளையெல்லாம் அடித்து நொறுக்க ஆரம்பித்தான். பெண்டுகள் பயந்து கூப்பாடு போட்டுக்கொண்டு வெளியே ஓடினார்கள்.

அங்குவின் தகப்பனார் பெரியபிள்ளை ஓடிவந்தார். கிட்டெ வந்தாயோ ஒரே போடுதான் என்று அவரிடம் விறகுக் கட்டையைக் காண்பித்தான் அவன்.

நான்போய் அவனைப் பிடித்தேன். ஒரே தள்ளு, தூரப்போய் விழுந்தேன். ‘அடே பாவி; எவ்வளவு பலம் இருக்கிறது இவன் உடம்பில்!’

கல்யாணனீடு கலகவிடாகி விட்டது ஒரு நிமிட்டில். கிராமத்து இளவட்டங்களில் சிலபேர் வந்து அங்குவை லாவகமாகப் பிடித்துத் தூக்கிக்கொண்டு வந்தார்கள். அவன் கையிலுள்ள விறகுக் கட்டையைத் திறுக்கிப் பிடுங்க கொஞ்சம் சிரமப்பட்டார்கள்.

அப்படியே அவனை ஒரு அரைக்குள் தள்ளி கதவைப் பூட்டிவிட்டார்கள்.

கல்யாணம் சுபமாக முடிந்தது.

முகூர்த்தத்துக்கு வந்திருந்த அப்பாவிடம் தனியாக நான் நடந்த இதையெல்லாம் சொன்னேன். அப்பா திடுக்கிட்டுப் போனார்.

“இப்போ அவன் எங்கே?” என்று அவசரமாய்க் கேட்டார். ரூமுக்குள் அடைபட்டிருப்பதைக் காட்டினேன். அப்பாவின் முகம் வாடி விட்டது.

பெரிய பிள்ளையைக் கூப்பிட்டு கதவைத் திறக்கச் சொன்னார். அங்கு அலங்கோலமாக தரையில் விழுந்து கிடந்தான். அவன் இறந்து போய் விட்டானா மயங்கிக் கிடக்கிறானா என்று தெரியவில்லை. வேட்டி பூராவும் முன்பக்கத்தில் ரத்தத்தால் நனைந்து இருந்தது. உடம்பில் எங்கும் காயம் தட்டுப்படவில்லை எங்களுக்கு.

கொஞ்சம் விலகியிருந்த நனைந்த வேட்டியை நீக்கிப் பார்த்த போது தான் தெரிந்தது. ஏதோ ஒரு கழிபட்ட இரும்புத் தகட்டினால் அங்கு தன்னுடைய ‘உயிர்த்தலத்’தை அறுத்து விட்டான்.

“பாவி, கெடுத்திட்டியேடா காரியத்தை” என்று பதறினார் அப்பா.

அவர் அப்படிச் சொன்னது அங்குவைப் பார்த்தா பெரிய பிள்ளையைப் பார்த்தா?

பெரிய பிள்ளையைப் பார்த்துச் சொன்னதாகத் தான் பட்டது எனக்கு. ○

முக்கண் மாத ௭௫

சந்தாதாரர்கள் விலாசங்களைத் தெளிவாக எழுத வேண்டும். எழுத்தாளர்கள் பிரசுரிக்க இயலாத எழுத்துக்களைத் திருப்பப் பெற பேரதிய தபால்தலைகளை இணைக்க வேண்டும்.

அஃக் 2வது இதழ் (ஜூலை 1972) அச்சேறிக்கொண்டிருக்கிறது. இது முதல் தேதியன்று சந்தாதாரர்களுக்கு மட்டுமே கிடைக்கும்.

ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 5/-
தனி இதழ் 40 காசு
ஆசிரியர்: அஃக்
அம்மாபாளையம்
சேலம்-5

சில கேள்விகள்

சில பதில்கள்

சில... 'தெரியாது'கள்

தமிழ் இனத்தின், ஆத்மீக, உள்மன சித்திரம் (Character of the Tamil national Psyche) எத்தகையது என்பதைக் கண்டறியும் ஆராய்வு இப்போது நமக்குத் தேவை. அது மிக அவசியமும் ஆகும். 20 நூற்றாண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட தொடர்ந்த--இது உலக சரித்திரத்திலேயே உன்னதமான நிகழ்ச்சி--இலக்கிய சரித்திரம் முழுவதிலும் ஒரு நாடகா சிரியரைக் கூட தமிழ் கண்டதில்லை. ஏன்? தமிழினத்தின் ஆத்மீக, உள்மன குண சித்திரத்திற்கு சில எல்லை வரையறைகள் உண்டோ? சில துறைகளில் தான், சில திசைகளில் தான் அதன் மலர்ச்சி, இயக்கம், வளர்ச்சி சாத்தியமோ? --என்றெல்லாம் சந்தேகங்கள் தோன்றுகின்றன.

சமீபத்தில், ஹிந்துஸ்தான் டைம்ஸில், இன்றைய தமிழ் நாடகத்தைப் பற்றிய கட்டுரையை இக்கேள்வியை ஆரம்பமாகச் கொண்டு எழுதியிருந்தேன். அதைப் படித்து விட்டு நண்பர் ஆதவன் ஒருகேள்வி கேட்டார். "தமிழனுக்கு நாடகமே கைவராத ஒன்று என்று சொல்கிறீர்களா?" நான் இதற்கு தீர்மானமாக ஏதும் பதில் சொல்ல முடியாது. இன்று எனக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியாது. "தெரியாது" என்று தான் சொல்ல வேண்டும். சொன்னேன். ஆனால் இக்கேள்வியும், இதற்கு பதில் கிடைக்காது என்றே ஆகும் நிலையிருந்தாலும் பதில் காணும் முயற்சியும் அவசியம். பதில் இல்லாவிட்டாலும் நம் இன சரித்திரத்தின் நீட்சி முழுதிலும் நாம் அவ்வப்போது கேட்டுக் கொள்ளும் கேள்விகளுள் இதுவும் ஒன்றாக இருக்க வேண்டும்.

வடமொழியுடன் நாம் கொண்ட உறவு எவ்வளவு நூற்றாண்டுகள் கால நீட்சி கொண்டது அதன் பாதிப்பு எவ்வளவு பலதுறைச் சார்பு பெற்று அகன்றது, இன்றைய வீரசைவர்

களான தமிழ் பண்டிதர்கள் கூட, "இது தமிழிலிருந்தாக்கும் வடமொழிக்குச் சென்றது" என்று அடித்துச் சொல்லும் அளவுக்கு நம் உள்மனத்தில் சென்றுவிட்ட வடமொழி பாதிப்பு எவ்வளவு ஆழமானது, என்பதைப் பற்றியெல்லாம் சொல்ல வேண்டிய அவசியமே இல்லை. இருப்பினும், வடமொழி மரபில் நாடகத்தை மாத்திரம் நாம் வெகு ஜாக்கிரதையாக நம்மை அண்டவிடாமல் இவ்வளவு நூற்றாண்டுகளாக பாதுகாத்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். வடமொழியின் நாடக இலக்கிய சமுத்திரத்திலிருந்து ஒரு அலைத்திவலை கூட நம் மேல் தெரிக்கவில்லை. நம் தற்காப்புப் பிடிவாதத்தின் தீவிரம் ஒரே ஒரு மனிதரின் தன்னறியா பலவீனம் இப்பிடிவாதத்தின் தீவிரத்தைக் கொஞ்சம் தளர்த்தும் தவற்றைச் செய்தது. இந்நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் மறைமலை அடிகள் காளி தாசனின் சாகுந்தலத்தை மொழிபெயர்த்தது தான் அத்தவறு. ஆனால் தனி மனிதரின் பலவீனங்கள் தவறுகள் தன் குணச்சித்திரத்திற்கு ஊறு விளைவிக்காதவாறு தமிழினம் காத்துக்கொள்ளும் திறன் வாய்ந்தது. நல்ல வேளையாக அம்மொழி பெயர்ப்பு எத்தகைய நயத்தையும் கொண்டிராமலிருந்ததுதான், இந்நீண்ட கால தமிழின குணத்திற்கு களங்கம் நேராது காப்பாற்றியது.

இதற்குப் பின்னும் கடந்த மூன்று நூற்றாண்டுகால ஆங்கிலேய தொடர்பு--தொடர்பு என்ன தொடர்பு? --ஆதிக்கம், அத்துடன் நம்மீது பலவந்தமாக திணிக்கப்பட்ட ஐரோப்பிய வளத்தைப் பற்றிய செய்தி அறிவு, இவையும் நாடகம் பற்றிய வரையில் நம்மை பாதிக்கவில்லை. மொழி, நடையுடை பாவனைகள், நாவல், சிறுகதை, சினிமா, சிகரெட், சிலை வைப்பு, கார், கேக் வெட்டுதல். எல்லாம் நம்மை வந்தடைந்துள்ளன. பன்னெடுங் கால தமிழ்ப் பண்பாட்டை ஒட்டி, மரபை ஒட்டி நம் தமிழ் மூதாதையர்கள் நற்பெயரை இப்போது கெடுப்பானேன் என்று அதிஜாக்கிரதையாக நாடகத்தை இறக்குமதி தடை செய்யப்பட்டுள்ள பொருள்களில் ஒன்றாக வைத்துள்ளோம்.

நாடக இலக்கிய வளம்தான் நாம் ஒதுக்கிய பொருளாயிற்றே ஒழிய, நாடகக்கலை முறைகளை நமதாக்கிக்கொண்டுள்ளோம். சிலப்பதி காரத்தில் இளங்கோவடிகள் நாடகக்கலை அரங்கு நிர்மாணத்தைப் பற்றியும் நாட்டியத்

தைப்பற்றியும் சொல்லும் செய்திகளிலிருந்தும், இன்று நடேச தம்பிரானின் தெருகூத்தை, பரத நாட்டிய கலா அனுஷ்டானங்களை விதிமுறைகளை, நாம் பார்க்கும் பொழுது பரதனின் நாட்டிய சாஸ்திரத்தின் பாதிப்பு நீட்சியை அறிகிறோம். அயல் உலக நாடக இலக்கியத்தை ஒதுக்கி வைத்தக்கைகள் அயல் உலக கலா அனுஷ்டானங்களை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. திரும்பவும், ஏற்றுக்கொண்ட அயல் உலக கலா அனுஷ்டானங்களுக்குத் தேவையான நாடக இலக்கியங்களை தானே கூட படைக்கவில்லை. ஒரே ஒரு விதிவிலக்கு. வெற்றிகரமான விதிவிலக்கு. குற்றல குறவஞ்சி. தோல்வியடைந்த விதிவிலக்குகள் — நொண்டி நாடகங்கள், பள்ளுகள், விலாச நாடகங்கள், 'வயட்நாம் வீடு'கள், 'நானே அறிவாளி'கள்..... வேறு வார்த்தைகளில் கூறவேண்டுமானால் சிந்தனை. கற்பனை, கலை உணர்வு, ஆகியவற்றால் பெறப்படும் ஒன்றை தமிழினம் ஒதுக்கி வைத்துள்ளது. பயன்று கற்றதைத் திரும்பச் செய்துகூடும் கலை தொழில் முறையை அது ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது — பல நூற்றாண்டு காலமாக தன்னையாத இயல்பான பிடிவாதத்துடன். ஏன்? இது தமிழின ஆத்மாவின் உள்மனத்தின் குணச்சித்திர எல்லைகளை வரையறுக்கிறதா? இந்த சந்தர்ப்பத்தில் இவ்வாறான எல்லை வரையறுப்பு நாடகத்தைப் பற்றியது மத்திரமல்ல என்பதையும் நான் சுட்டிக்காட்ட வேண்டும். சி. சு. செல்வப்பாவின் 'எழுத்து' பத்திரிகையில் காலதேவன் என்ற கட்டுரையில் (எழுத்து — 39, மார்ச் 1962) நான் எழுதியிருந்ததை திரும்ப நினைவுக்குக் கொண்டுவருவது எனக்கு சௌகரியம்.

“வடமொழியுடன், வடநாட்டுடன் கொண்ட உறவு நமமைப் பல விதங்களில் பாதித்தது. பாணினியின், கௌடில்யனின் பாதிப்பை தொல்காப்பியத்தில் பார்க்க முடிகிறது. வியாசரின், வால்மீகியின் பாதிப்பை, கம்பனிலும், பெருந்தேவனாலும், வில்லிபுத்தூராராலும் காணமுடிகிறது. கௌடிலியனும், மனுவும், வாதஸ்யாயனும் திருக்குறளைப் பாதித்திருக்கின்றனர். பிருஹத்கதா, பெருங்கதையாகக் காட்சியளிக்கிறது. ஆசாரக் காவைக்கும், தண்டியலங்காரத்திற்கும் மூலம் வடமொழி. இப்படியாக, தத்துவம், அரசியல், மதம், தர்மம், இலக்கியம், இலக்கணம், சம்பிரதாயங்கள் எல்லாவற்றிலும் வடமொழி உறவால் தமிழ் வளமடைந்திருக்கிறது. வடமொழியின் மொழி அமைப்பு வேறுபாடுகளையும் மீறி, பாணினியின் இலக்கண நூல் தகுந்த மாற்றங்களைக் கொண்டு தொல்காப்பியத்திலும், தண்டியனின் 'காவ்ய தரிசனம்' தண்டியலங்காரத்திலும் காட்சி தருகிற பொழுது, பரதனின் நாட்டிய சாஸ்திரம், ஜகந்நாத பண்டிதனின் ரஸகங்கதாரம் ஆனந்தவர்த்தனனின் 'தவளயஷேகம்,'

போன்ற காவிய, கவிதா, சித்திரந்த விமரிசன நூல்கள் மட்டும், இவற்றின் உரையாசிரியர்களான ஸ்ரீஸங்குலன், பட்டநாயகன், அபிநவகுப்தன் போன்றோர் மட்டும், நம் தமிழ் இலக்கியத்தைப் பாதிக்கவில்லை. கி. மு. 200 (பரதனின் நாட்டிய சாஸ்திரம்) முதற்கொண்டு, கி. பி. 1700 (ஜகந்நாத பண்டிதனின் ரஸகங்கதாரம்) வரை, வழக்கொழிந்த போதிலும், வடமொழியில் தொடர்ந்த கவிதை ஆராய்ச்சி மரபு இருந்திருக்கிறது. தமிழில் அதன் எத்தகைய பாதிப்பையும் காணோம். இது மிகவும் சுவாரஸ்யமான ஆராய்ச்சிக்கு உதவும் கேள்வி. எல்லாத்துறைகளிலுமே (இலக்கணம் உட்பட) அந்த பாதிப்பைக் காணும்பொழுது கவிதாரசனை மாத்திரம் நம்முடன் உறவு கொள்ளவில்லை. இது மிகவும் அடிப்படையான, பல நூற்றாண்டுகளைத் தன் காலவரம்பிற்குள் அடைத்துக் கொள்ளும் பிரச்சனை என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. இப்பிரச்சனை நம்மவர்களின் குணச்சித்திரத்தைப் பற்றிய, மண்வளத்தைப் பற்றிய கேள்விகளுக்கு பதில் அளிக்கும். நம் மண்வளத்திலேயே இல்லாத பண்புகள் விமரிசன நோக்கும், ஆராய்ச்சி மனமும். ஆகவே காலதேவன் சக்தியற்றவைகளை இருந்திருக்கிறான். இனியும் அப்படித்தான் என்று தோன்றுகிறது காலதேவன் செயல்பட ஏதுவான சூழ்நிலை இங்கு இல்லை. சில வெட்ப தட்பநிலைகளில் சில பயிர்கள்தான் விளையும் ஒரு வேளை நம் மண்ணுக்கேற்ற பயிர்கள்தான் நமக்குக் கிடைக்கின்றனவோ என்னவோ! ஆகவே கலையியலையும் நம்மை அண்டிவிடாத வாறு பாதுகாத்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதும், அது ஆன்றுவரை தமிழினத்தின் வெற்றிக்கு சாட்சியாக இருந்து வருகிறது என்பதும் தெரிகிறது.

இதோடு நம் மொழியில் சரித்திரத்தில் தத்துவார்த்த சிந்தனை மரபு அறவே இல்லை என்பதையும் நினைவுறுத்திக் கொண்டோமானால் நமது உள்மன குணச்சித்திரத்தின் விருப்பு வெறுப்புகள் ஒரு பாரபட்சமற்ற அளவு கோலை தனக்கு உதவியாக கொண்டுள்ளதோ என்று சந்தேகம் எழுகிறது.

மேலும் ஒரு சுவாரஸ்யமான தகவல். வடமொழி கலையியல் வளம் கூட அத்துறை சாதனை ஒரு பகுப்பு முறை வகையைச் சார்ந்ததாக இருப்பதை நாம் கரணலாம். எல்லாமே படைக்கப்பட்ட ஒன்றின், அனுஷ்டானத்தில் உள்ள ஒன்றின், குணங்களின். “என்னென்ன? எவ்வாறு?” என்ற வகையின தான (analytical) பகுப்பு முறை ஆராய்வு தானே அல்லாது, “ஏன்?” என்ற வகையிலான படைப்பிற்கு அப்பாற்பட்ட படைப்பிலான படைப்பிற்கும் ஆதாரமான காரணங்களை ஆராயும் (speculative) ஆராய்வுகள் அல்ல. நமது விமரிசன சிந்தனைகள்

படைப்பைச் சார்ந்த படைப்பின் சிறைக்கு உட்பட்ட விதிமுறைகள். இந்த அளவு சிந்தனை கூட, பகுப்பு முறை அணுகல் கூட, நம் இனகுணத்திற்கு விரோதமானது. நாம் இன்னும் சற்று கீழேபோய் வெறும் இலக்கணமே அது வடமொழியினதாக இருந்தாலும் சரி, பாணினியோ தண்டியோ யாராக இருந்தாலும் சரி அது போதும். ஆனால் ஆனந்தவர்த்தனன் நமக்கு வேண்டியது இல்லை என்று நம் விருப்பு வெறுப்புகளை தீர்மானமாக நிச்சயித்துக் கொண்டுள்ளோம்.

இதற்கும் காரணம் எனக்கு ஒன்று தோன்றுகிறது. பெரிய கல்லாகத்தான் தூக்கிப்போடுகிறேன். நான் தவறு செய்கிறேன் என்று யாராவது நிரூபித்தால் எனக்கு சந்தோஷம் தான்.

நாட்டியம், நாடகம், சங்கீதம், சிற்பம், ஓவியம் இவை எவற்றையும் நாம் கலையாக பாவிக்கவே இல்லை. ஒரு தொழில் முறையாகத்தான் பாவித்தோம். சரித்திரம் முழுதும் இதற்கு அத்தாட்சி. ஏன்?

நம்மை நாம் தனிமனிதர்களாக பாவிக்கவே இல்லை. தனி மனித சிந்தனை என்பதே நமக்கு, பொதுவாக அனேகமாக இந்திய மரபிலும் சரி, சூறிப்பாக முழுக்க முழுக்க தமிழ் மரபிலும் சரி இருந்ததில்லை. கூட்டுச் செயல் முறைதான் நம் வாழ்வாக இருந்ததே அல்லாது, தனிமனித சிந்தனை அல்ல.

கலை என்பது தனிமனிதன் தன் அனுபவத்தை தான் கண்ட தரிசனத்தை, உண்மையை, ஒரு சாதனத்தின் வழியாக வெளியிடுவது. இதில் எல்லாமே புதியவை. உன்னதமானவை (Unique). (1) தனி மனிதன் என்னும் 'கான்'. (2) 'தான்' கண்ட தரிசனம். (3) இவ்விரண்டும் வெளியீட்டுச் சாதனத்தை பாதிக்கும் வகை.

தொழில் முறையில், முதலாவதான 'தான்' இல்லை. மற்றவரை உண்டு. இரண்டாவது மற்றவரிடமிருந்து பெறப்படுவது. மூன்றாவதும் மற்றவரிடமிருந்து பயின்று கற்றது. இவை எவற்றிலும் உன்னதம் (Uniqueness) இல்லை.

சிற்பம், ஓவியம் எதுவுமே நம்மிடம் தொழில் முறையாகவே இருந்து வந்துள்ளது. அதனால்தான் அவையெல்லாம் அநாமதீயங்களாக காணப்படுகின்றன. படைத்த கலைஞரின் தனி முத்திரையை நாம் பார்க்க முடிவதில்லை. இது செயல்முறையில். கலைப் படைப்புகள் தொழில் திறன்களாகவே நமக்கு கிட்டியுள்ளன. அவன் நமக்கு காட்டும் உலகமும் ஒரு சமூக உடன்பாட்டு உண்மை

மையே அல்லாது கலைஞன் என்ற தனிமனிதனின் தரிசனம் அல்ல.

கலைக்கு தனிமனிதனின் தனித்த உன்னத சிந்தனை தேவை. தொழிலுக்கு பயிற்றுவிக்கப்பட்ட தொழில் திறன் தேவை. இலக்கணம் தேவை. ஆகவேதான் கலையான நாடகத்தை நாம் ஒதுக்கியுள்ளோம். தொழில் முறையான நாடகவிதிகள் நம் அநுஷ்டானத்தில் உள்ளன. கலையியல் (both analytical and speculative) துறையை நாம் ஒதுக்கியுள்ளோம். இலக்கணங்களை அரவணைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம் சிந்தனைத்துறையை ஒதுக்கியுள்ளோம். இதன் தொழில் முறையான விதிகளான நீதிபோதனைகளை அரவணைத்துள்ளோம். (திருக்குறள், நாலடியார், நான்மணிக்கடிகை, ஆசாரக்கோவை இத்யாதி.)

இலக்கியமும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. இலக்கியத்தை நாம் கலையாக சிந்தித்துப் பார்த்ததே கிடையாது. அதனால்தான் விமர்சன மரபும் கலையியலும் நம் தமிழ்இலக்கிய சரித்திரத்தில் இல்லாது போய் விட்டன. இலக்கணம் ஆட்சி புரிகிறது. நம் இலக்கியாசிரியர்கள் கலைஞர் எனப்படவில்லை. புலவர் எனவே அறியப்பட்டனர். புலமை என்பது கற்ற பாண்டித்யம். தொழில் திறன். மொழியை, யாப்பை, கையாளும் கிறன். கற்றுவந்த ஒரு புலவரிடையே ஒருவர் கவிஞர், மற்றவர் பாடம் பயின்ற வெறும் வித்துவான் என்ற பாகுபாடு அன்றுமில்லை, இன்றுமில்லை. அன்றிலிருந்து இன்றுவரை நம் புலவர்கள் கற்றதெல்லாம் வெறும் language manuals, Hand books. இலக்கியமும் ஒரு தொழிலாகத்தான் நம் மரபில் காணப்பட்டு வந்துள்ளது. தமிழ் மரபும், சரித்திரமும், பண்பாடும் கெரியாத ஒரு சிலர்தான் இப்போது அதை கலை என்று சொல்லுகிறார்கள்.

ஆகவே சரித்திரத்திலிருந்து, இலக்கியத்திலிருந்து நம் கலை மரபிலிருந்து நம் தமிழ் இன ஆத்மாவின் உள்மனத்தின் ஒரு குணச்சித்திரம் ஒருவாறு இப்போதைக்குத் தெரிகிறது.

அக்குணச்சித்திரம் சிந்தனையை ஒதுக்கியது. தனிமனிதனை ஒதுக்கியது. கலையை ஒதுக்கியது. அது ஏற்றுக் கொண்டவை: கலையை கீழிறக்கிய தொழில் முறை, கலைஞனை கீழிறக்கிய தொழிலாளன் ('சொல்லேர் உழவனை' யும் சேர்க்கு) சிந்தனையை கீழிறக்கிய நீதி போதனைகள், விதிமுறைகள் இலக்கணங்கள்.

இதிலிருந்து நம்மிடம் நாடகங்கள், விமர்சனம், தத்துவ நூல்கள், கலையியல் நூல்கள் இவையெல்லாம் ஏன் இல்லை என்ற கேள்விக்கு நமக்கு பதில்கள் கிடைக்கின்றன. இதில் நாம் வருத்தப்படுவதற்கு ஏதும் இல்லை. நம் செயல் சாத்தியங்களின் எல்லைகள் என்ன, நம் குணச்சித்திரத்தின் குறைபாடுகள் எத்தகையது என்பதை அறிந்து கொள்கிறோம். அவ்வளவுதான். இது நம்மை மாத்திரம் பீடித்துள்ள குறைபாடுகள் இல்லை. எல்லா சமூகங்களுக்குமே இத்தகைய எல்லை வரையறை இருப்பதை நாம் காணலாம்.

சுமார் 600 வருடகாலம் கிரேக்க சமுதாயம் உலகம் முழுதுக்குமே, ஆசானாக இருந்தது. தத்துவம், சிற்பம், நாடகம், இலக்கியம் ஆக என்னென்னவெல்லாம் துறைகள் மனிதனின் சிந்தனையும் சரீரமும், படைத்துள்ளதோ, அவ்வளவிலும் ஒரு சிகரமாக அச்சமுதாயம் திகழ்ந்திருந்தது. உலகத்திற்கே அது நினைக்க வொண்ணாத அளவு முன்னோடியாக இருந்தது. அதன் சாதனைகளைக் கடந்து செல்ல உலகம் முழுதுக்குமே பலநூற்றாண்டுகள் தேவைப்பட்டன. அத்தகைய கிரேக்க சமுதாயம் இன்று இருக்குமிடம் தெரியாமல் போய் விட்டது. ஏன்?

இதேபோன்ற ஒரு சிகரசாதனை 4-5 நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு இத்தாலி நாட்டில் மாத்திரம் நிகழ்வானேன்? இன்று எங்கே அந்த இத்தாலி? உலக நாவல் இலக்கியத்தின் இரண்டு சிகரங்கள் (டால்ஸ்டாய், டால்ஸ்டாய்வ்ஸ்கி) ரஷ்யாவில் ஒரு 50 ஆண்டு காலத்தில் பிறப்பானேன்? வளமான தத்துவ சிந்தனை மரபும், சங்கீத மரபும், பெற்ற ஜெர்மனியில், இன்னொரு நாவல் இலக்கிய சிகரத்தைப் (தாமஸ் மன்) பிறப்பித்த ஜெர்மனியில் நாடக இலக்கியம் சிறப்பற்று இருப்பானேன் — ப்ரெக்ட் தோன்றும் வரை? ப்ரெக்ட்டுக்கு அப்புறமும் கூட இன்று அங்கு ஏதும் இல்லையே? ஏன்? மேற்கத்திய சங்கீதத்தையே ஏதோ ஜெர்மனியும், இத்தாலியுமே தங்களுக்குள் ஏகபோக பார்த்தியதையாகக் கொண்டுள்ளது போலல்லவா தோன்றுகிறது. ஏன்? கடந்த 150 வருட காலமாக ஐரோப்பிய, அமெரிக்க ஒவ்வொரு சாதனைகளின் இதயத்துடிப்பாக பாரீஸ் நகரம் விளங்குவானேன்? தொழில் நுட்ப நாகரிகத்தின் கலைப்படைப்பான திரைப்படம், தொழில் நுட்ப வளத்தில் முன்னணியில் நிற்கும் அமெரிக்காவில் ஒரு கலைஞனைக் கூட தோற்றுவிக்கவில்லையே? அங்கே அது தொழில் முறையாக வியாபாரமாக அல்லவா மாறியிருக்கிறது. கலைஞனைத் தேட ஐரோப்பா விற்குப்போக வேண்டியிருக்கிறதே. ஏன்? தொழிற் புரட்சியின்போது கண்ட விஞ்ஞான சாதனைகளெல்லாம் இங்கிலாந்திலேயே பெ

ரும்பாலும் நிகழ்வானேன்? இவ்வளவு வளமான நாகரிகத்தின் பிறப்பிடமாக இருந்த இந்திய நாகரிகம், சரித்திர உணர்வே அற்றுப் போனதன் காரணம் என்ன? சீனாவின் 3000 வருட சரித்திரம் எழுதுவதென்றாலும் அதற்குத் தேவையான வருடாந்திர, தகவல் கூட அங்கு கிடைக்கும். அவ்வளவு தூரம் அங்கு சரித்திரம் எழுதப்பட்டு பாதுகாக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. இங்கு பாரதியாரின் வாழ்க்கைத் தகவல் கூட நமக்கு ஒழுங்காகத் தெரியாது. ஏன்? தென்னிந்தியா முழுதுக்கும் பொதுமரபான கர்நாடக சங்கீதமே தமிழ் நாட்டில் காவிரி தீரத்தில் மண்டிக் கிடப்பானேன்?

ஆகவே ஏதோ தமிழ் இனந்தான் குறைகளைத் தன் மண்ணில் கொண்டுள்ளது என்று எண்ணி மாய்ந்துவிட வேண்டாம். நான் சொன்ன எல்லை வரையறைகள் சரிதானா என்பதை நாம் ஆராயவேண்டும். நம் இனத்தின் குணச் சித்திரம் நமக்குத் தெரியவேண்டும். இக்கேள்விகளை நாம் அவ்வக் காலங்களில் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும். தாற்காலிகமான பதில்கள்தான் கிடைக்கு மென்றாலும், பதில்களே கிடைக்காதென்றாலும் இக்கேள்விகளும் ஆராய்வும் அவசியம்.

இப்போதுகூட பாருங்கள். இக்கட்டுரை முழுதிலும் நம் குணச் சித்திரத்தின், மண்வளத்தின் குறைபாடுகள் என்னென்ன, எல்லைகள் என்னென்ன என்று தான் (analytical) ஆராய்ந்தேனே தவிர ஏன் என்று ஆராய்வோ (Speculative) பதில் சொல்ல முயலுவோ. இல்லை. நானும் தமிழன்தானே? என் இனக் குணச் சித்திரத்தை மீறி நான் செயல்பட்டுவிட முடியுமா என்ன? ○

விரைவில் வெளிவர இருக்கிறது

இன்னும் சில நாட்கள்

அசோகமித்திரனின் குறுநாவல் சிறுகதைகள்
அடங்கிய புதிய தொகுப்பு

விலை : ரூபாய் நான்கு

அசோகமித்திரன்

4 தாமோதர ரெட்டித் தெரு
சென்னை 17

'பேசக் கூடாத வார்த்தைகள், செய்யக் கூடாத காரியங்கள்; இவற்றைப் போலவே எண்ணக் கூடாத எண்ணங்களும் உண்டு.'— இப்படி லா. ச. ராமாயிர்தம் ஒரு கதையில் எழுதியிருக்கிறார்.

அதைப் படித்த போது 'எண்ணக் கூடாத எண்ணங்கள் என்று உண்டா என்ன? எண்ணங்கள் தரமாகவே தோன்றும். அவை தோன்றத் தக்கன அல்ல; தோன்றவே கூடாது என்று எப்படிச் சொல்லலாம்?' என்று ஜெயகாந்தன் கேட்டார்.

'எண்ணக் கூடாத எண்ணங்கள் இருக்கவே இருக்கின்றன. அவை நம் மனசில் தோன்றுவது நம் மனசின் தன்மையையே காட்டும். உதாரணமாக, நம் அம்மா மீது நமக்கு அன்பு இருக்கிறது. மதிப்பு இருக்கிறது. அம்மா வாழ்வதில் சந்தோஷமும் அடைகிறோம். இருந்தாலும் கூட, சில சமயங்களில், நம் அம்மா செத்துப் போனால் நன்றாக இருக்கும் என்று நாம் எண்ணாமல் இருக்கிறோமா என்ன? அப்படி ஒரு எண்ணம் நமக்கு எழலாமா? கூடாதுதானே? ஆகவே, எண்ணக் கூடாத எண்ணம் என்பது சரி என்றுகிறது. இல்லையா?' என்றேன்.

'எண்ணக் கூடாத எண்ணங்களை நாம் எண்ணாமல் இருப்பதில் லேயே!' என்றார் நண்பர்.

'அது நம் மனசின் பக்குவத்தைக் காட்டுகிறது! அல்லது, கடின சித்தத்தைக் காட்டுகிறது!' என்று சொன்னேன்.

'எது எதையும் காட்டட்டும், இப்படி எல்லாம் எண்ணத்தைப் போட்டுக் குழப்பும் சக்தி லா. ச. ரா. கதைகளுக்கு இருக்கிறதே. வேறு எவன் கதையாவது இப்படி எல்லாம் பேசும்படி நம்மைத் தூண்டுகிறதா?' என்றார் ஜெயகாந்தன்.

இது பல வருடங்களுக்கு முன் நடந்தது...

என் மனம் மிகவும் புனிதமானது அல்ல. மோசமான எண்ணங்கள், பயங்கரமான எண்ணங்கள், கேவலமான எண்ணங்கள், கொடுமையான எண்ணங்கள், இழிவான எண்ணங்கள், சின்னத்தனமான எண்ணங்கள் எல்லாம் அதில் மண்டுவதும் உண்டு. உயர்ந்த எண்ணங்களும், புனிதமான எண்ணங்களும், ஒளிமயமான எண்ணங்களும், மணமுள்ள எண்ணங்களும் அங்கு நீச்சலடிக்காமல் இல்லை.

○ ○ ○

லா. ச. ரா.

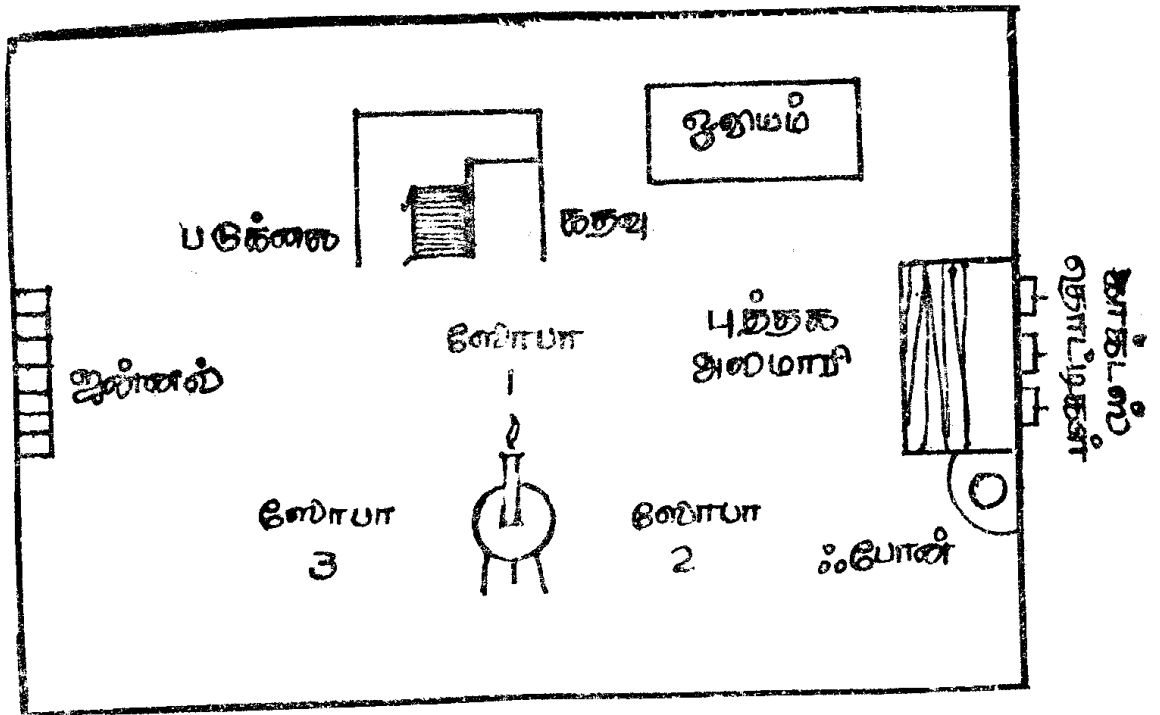
ஜெயகாந்தன்

வல்லிக்கண்ணன்

பயங்கள்

‘அம்பை’

நாடகம்

மேடை அமைப்பு

காட்சி 1

பாத்திரங்கள் :

அஞ்சனி மனோகர் சேகர்

திரை தூக்கப்படும்போது மேடையில் வெறும் இருட்டு. இருட்டினூடே சில ஸோபாக்களும் எதிரே உள்ள கதவும் மாத்திரமே மங்கலாகத் தெரிகின்றன. கதவு திறக்கும் சப்தமும் கையில் மெழுகுவர்த்தியுடன் ஒரு பெண் வருவதும் தெரிகிறது. மெழுகுவர்த்தியைச் சின்ன மேஜை ஒன்றில் நிற்க வைக்கிறாள். கூந்தல் முடியாமல் விரிந்து கிடக்கிறது. மிகச் சாதாரண புடவை, இரவு படுக்கும் முன் உடுக்கும் புடவைபோல். மெழுகுவர்த்தியின் மங்கிய ஒளியில் கண்ணில் படுபவை : நடுவே மூன்று ஸோபாக்கள்; ஒரு குட்டி மேஜை; சுவரோரமாக அலமாரியில் புத்தகங்கள்; அலமாரியின் மேல் தட்டில் காக்கடஸ் தொட்டிகள்; பார்ப்பவர்கள் கண் எதிரே பாதி திறக்கப்பட்ட கதவு; கதவின் பிளவிலூடே தெரியும் மெத்தை விரிக்கப்பட்ட கட்டிலின் முனை; சுவற்றில் பெரிய கண் மாத்திரம் வரையப் பட்ட நவீன ஓவியம் — கரும் பச்சைப் பின்னணியில் ஆரஞ்சு, ஊதா, மங்கிய நீலம் போன்ற வண்ணங்களில் வட்டங்களும், முக்கோணங்களும் பளிச்சிட பச்சையோடு ஒன்றிப்போய்விட்ட ஒரு பெரிய கண். கண்ணின் பாவம் மாத்திரமே பளிச்சிடுகிறது. எங்கு சென்றாலும் பின் தொடரும், துளைக்கும், உறுத்திப் பார்க்கும், ஏளனம் செய்யும் கண். கண்ணின் மறு ஜோடி இடலையே நல்ல வேளை என்று ஒரு கண்ணாலையே கலங்க வைத்து, நினைக்க வைக்கும் கண் — புத்தக அலமாரி அருகில் உள்ள சின்ன முக்காலியில் ஒரு ஃபோன். புத்தக அலமாரி எதிரே ஜன்னல்.

மெழுகுவர்த்தி ஒழுங்காக நின்றதும் ஸோபா 1 நின் மூலையில் உட்கார்ந்து கொள்கிறாள் பாதி திறந்த கதவின் வழியே ஒரு ஆணின் உருவம் வந்து ஸோபா 3 நில் அமர்கிறது இரண்டு நிமிட மௌனம்.

- அவன் : அஞ்சலி, உனக்கு அலுத்துப் போயிடுத்து, இல்லையா ?
- அவள் : (தலையைத் திருப்பி) இதுக்கு என்ன பதிலை Expect பண்ணே ?
- அவன் : (தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டு) எந்தப் பதிலையும் இல்லை.
- அஞ்சலி : (மென்மையாக) மனோ, என் பக்கத்துலே உட்காரு.
- மனோஹர் : (உரக்க) I don't want your damn pity !
- அஞ்சலி : (அதைவிட உரக்க) I am also sick of seeing you wallowing in self-pity! மௌனம்.
அஞ்சலி மெல்ல எழுந்து மனோஹரின் பின் வந்து அவன் தோள்களில் கையை வைக்கிறாள்.
- அஞ்சலி : (மென்மையாக) மனோ, நம்ப ரெண்டு பேருக்குமே இதைக் கஷ்டமான அனுபவமா ஆக்காதே நான் உனக்கு ஒத்தாசைதான் பண்ணப் பார்க்கறேன்.
- மனோ : How the hell will you help an impotent man? முட்டாள் ! பேசுற என்னவோ.
- அஞ்சலி : (அருகில் வந்து அமர்ந்து) நான் ஒரு ஜோக் சொல்லட்டுமா ?
- மனோ : (அவனைப் பார்த்தவாறே ஸோபா 2-க்குப் போய்) நீரோவோட வம்சமா நீ ? விளக்குகள் ஏரிகின்றன அஞ்சலி எழுந்து மெழுகுவர்த்தியை ஊதி அணைக்கிறாள். அணைத்து விட்டு அவனைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறாள்.
- அஞ்சலி : (மீண்டும்) ஜோக் சொல்லட்டுமா ?
- மனோ : சொல்லித் தொலை !
- அஞ்சலி : மூனு பெண்கள் சொர்க்கத்துக்குப் போனாராம். ஸெயின்ட் பீட்டர் அங்கே நினைனுண்டு இருந்தாராம். ஒவ்வொருத்திகிட்டேயும் சொர்க்கத்துக்கு வர உனக்கு என்ன தகுதின்றாராம். முதல் பொண்ணு "நான் ஒரு பதிவிரதை"ன்னாளாம். உள்ளே விட்டுட்டாராம். ரெண்டாம் பொண்ணு "கல்யாணம் ஆறதுக்கு முன்னே நான் கொஞ்சம் ஊர் மேயஞ்சேன் .. கல்யாணம் ஆண்புறம் நான் பதிவிரதை" என்றாளாம். அவளையும் விட்டுட்டாராம். மூனாவது பொண்ணு "நான் என்னிக்குமே நல்ல சந்தர்ப்பத்தைக் கைவிட்டதில்லை" அப்படின்னாளாம். "இது கொஞ்சம் யோசிக்க வேண்டிய சமரசாரம். ஒரு வாரம் ஆகும். அது வரைக்கும் எனோட இரேன்" அப்படின்னாராம் ஸெயின்ட் பீட்டர். (அவளே சிரிக்கிறாள்) எப்படி ஜோக் ?

மனோ : நீதான் மூணாவது பெண்ணா?

அஞ்சலி : (அவனைத் தீட்சண்யமாகப் பார்த்தவாறே) நான் மூணாவது பொண்ணா இருக்கிற பட்சத்தலே இப்படி உன்கிட்டே ஜோக் சொல்லிண்டு இருக்க மாட்டேன் மனோ.

மனோ : I am sorry.

அஞ்சலி : தினம் ராத்திரி இப்படி உன் mood மாக்க என்னால் ஜோக் அடிக்க முடியறது மனோ. நீ என்னை நீரோ வம்சம் என்கிறாய்

மனோ : (கசப்பாக) நான் உனக்கு வேணும்னா ஒரு vote of thanks தரேன். “திரு மதி அஞ்சலி அவர்கள் என்னை மணந்து” ஓ, சாரி (எழுந்து நின்று) “திரு மதி அஞ்சலி அவர்கள் என்னை மணந்து கொண்டு ஒவ்வொரு தினமும் மிகவும் கருணையுடன் என் கோல்வியுற்ற...How the hell do you say shattered ego? Anyway அதைக் காப்பாற்ற ஜோக் அடிப்பதற்கு நான் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன். என் மனமார்ந்த நன்றி.” (கை தட்டுகிறான். உட்காருகிறான்) திருப்திதானே?

அஞ்சலி : ஹும்! உன் குரல்லே ஒரு நன்றியும் தெரியலையே மனோ? நீ என்னை வெறுக்கறே.

மௌனம்.

மனோஹர் ஜன்னல் அருகே சென்று நிற்கிறான்.

மனோ : அவன் கிட்டே நீ சந்தோஷமா இருந்தியா அஞ்சு?

அஞ்சலி : மௌனம் (அவனை நோக்கி பார்வை மட்டும் போகிறது)

மனோ : (கடுமையாக) நான் உன்னை ஒரு கேள்வி கேட்டேன் அஞ்சு.

அஞ்சலி : அதுக்குப் பதில் சொல்லணம்னு ரூல் ஒன்றாம் இல்லியே? நான் படுத்துக்கப் போறேன். (கதவை நோக்கி நடக்கிறான்) (மெதுவாக) இந்த டிராமா எல்லாம் எனக்குப் பிடிக்காது.

மனோ : (ஒடிச் சென்று அவள் கையைப் பற்றி இழுத்து) பதில் சொல்லாம போனா .. (கத்துகிறான்)

அஞ்சலி : (கையை உதறிக் கொண்டு) ப்ளீஸ் மனோ, எனக்கு ரொம்ப களைப்பா இருக்கு.

மனோ : (விடாப்பிடியாக) அவனோட நீ சந்தோஷமா இருந்தியா?

அஞ்சலி : (ஆத்திரத்துடன்) ஆமாம். சந்தோஷமா இருந்தேன். ரொம்ப சந்தோஷமா இருந்தேன் தாங்கிக்க முடியாத சந்தோஷமா இருந்தேன். திருப்திதானே?

மனோ : நான் என்னிக்குமே அதிருஷ்டம் இல்லாதவன்தான்.

அஞ்சலி : ஏன், என்ன கேடு வந்துடுத்து இப்போ?

மனோ : (அவள் சொல்வதைக் கேட்காமலே, நடந்தவாறே, கைகளை வீசி கனக்குத் தானே பேசிக் கொள்வதைப் போல்) பெங்களூர்லே அப்பா, “உனக்கு எதுடா பர்ஸனலிடீ? உனக்கு இஞ்சினீயரிங்லே ஸீட் கிடைக்குமோ என்னமோ”ன்னார். ஸுய்ஸைட் பண்ணிக்க மெனக்கெட்டு ஷெட்டுலேந்து கயரைக் கொண்டு வந்தேன் ரூ மக்கு. ஸினிமாலே எல்லாம் என்ன சுலபமா கயரைக் கழுத்துலே மாட்டிண்டு சாகறான்? (நிறுத்துகிறான்) It is a great art. எனக்கு முடிச்சே போட வரலே. ஒரு மணி நேரம் try பண்ணினைன். ஸுய்ஸைட் கூடப் பண்ணிக்கத் தெரியலையேன்னு ஒரே கோவம். சாகலை.

அஞ்சலி : (ஸோபா 1 நின் ஒரு மூலையில் நின்று அவனைப் பார்த்தவாறே சிரிக்கிறான்)

மனோ : (நின்று விட்டு அவனைப் பார்த்து) என்ன சிரிக்கிறே?

அஞ்சலி : நானும் ஒரு முட்டாள்தான்.

மனே : Speak for yourself !

அஞ்சலி : (இன்னும் சிரித்தவாறே) என் மாமாவே ஒரு டாக்டர். விஷ பாட்டிலாய் அவர் வீட்டுலே கிடக்கும். ஏகப்பட்ட தூக்க மாத்திரை. எனக்கு அதை, உபயோகிக்கணும்னே தோணலை. I wanted to live!

மனே : Fool! என் கிட்டே மாத்திரம் அந்த வசதி இருந்திருந்தா...

அஞ்சலி : ஒன்னும் ஆயிருக்காது. எப்படி மாத்திரையை முழுங்கறதுன்னு தெரிஞ்சிருக்காது. உன் அம்மா கிட்டே ஓடியிருப்பே!

மனே : என் அம்மாவை இதுலே ஏன் இழுக்கறே?

அஞ்சலி : என் கூடாது? அறுநூறு மைல் தூரத்துலேந்து இன்னும் உன் வாழ்க்கையை rule பண்ணிண்டு இருக்காளே, அவளை நினைச்சுக்காம இருக்க முடியுமா?

மேடையில் விளக்கு மங்கிக் கொண்டே போக, ஒரு பெண்ணின் குரல் ஒலிக் கிறது. நெகிழ்ச்சியான, அன்பைச் சொரியும் குரல். பேசும் தொனியிலேயே தன் சொத்து ஒன்றை இறுகப் பற்றிக் கொண்டு சொந்தம் கொண்டாடும் பாவம்.

அன்புள்ள மனே,

ஸம்மர் வந்து விட்டது. நீ புஷ் ஷர்ட்டை எல்லாம் எண்ணுக்கு போட்டு ரெடியாக வைத்திருக்காயா? என்னை தேய்ச்ச குளிக்கும் போது இரண்டு மிளகு போட்டு என்னை யைக் காய்ச்சச் சொல் அஞ்சலியிடம். அவளுக்குத் தெரிந்திருக்காது.

உனக்குப் பிடித்த மாம்பழ ஜூஸ் எப்படிப் பண்ணுவது என்று அஞ்சலிக்கு எழுதியிருக்கேன். அப்படியே பண்ணச் சொல்லு.

ஸம்மரில் மமை அங்கே நிறைய வருமே. விளக்கெல்லாம் அடிக்கடி அணைஞ்சு போயிடும். பாத்ரூம் போறபோது டார்ச் மறக்காம எடுத்துக் கொண்டு போ. வீட்டில் மெழுகுவர்த்தி கள் இருக்கா?

உன் நினைவாகவே இருக்கேன்.

மனே, உன் பெட்ரூமிலே கட்டிலை வேற மாதிரி மாத்திப் போட்டுட்டேன்.

மனே, இன்னிக்கு நல்ல நாள். நீயும் அஞ்சலியும் கோவில் போங்கோ.

மனே, இது என்ன மீசையும் தாடியும்? முதல்லே ஷேவ் பண்ணிக்கோ. யார் உபதேசம்? அஞ்சலியோடதா?

மனே, பாங்க்லே எவ்வளவு தொகை இருக்கு?

மனே, ஆபீஸுக்கு டைம் ஆகலே? அங்கே அடுக்கலை என்ன செய்யறே?

மனே... மனே... மனே... மனே...

குரல் உயர்ந்து கொண்டே போகிறது

மேடையில் மீண்டும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் வெளிச்சம்.

மனே : அஞ்சு, அம்மாவை நான் ரொம்ப miss பண்ணறேன்.

அஞ்சலி : இங்கேயே கூப்பிடேன். அப்புறம் ராத்திரி படுத்துக்கறபோது மாத்திரம் நான் உன்னைப் பார்க்கலாம்.

மனே : அங்கேயும் நமக்கு share பண்ணிக்க என்ன இருக்கு?

அஞ்சலி : (மெளனம்)

மனே : ஏதாவது சொல்லித் தொலையேன்!

அஞ்சலி : நான் ஏதாவது சொல்லணும். அதுலே என்னை மடக்கிப் போடணம்னு ஆசை இல்லையா உலக்கு? சரி, இன்னிக்கு நீ தூங்க விட மாட்டே (ஸோபா

1-றின் மூலையில் சாய்ந்தவாறு அமர்கிருள்) Go ahead. இது கேள்வி நேரம். நீதான் Father Confessor. நான் பாவ மன்னிப்புக் கேக்க வந்திருக்கேன்.

மனே : (ஸோபா 2-இன் மூலையில் கை கட்டி நின்றவாறே) மகனே, எந்தப் பாவத்துக்கு மன்னிப்புக் கேட்க வந்திருக்கிறாய்?

அஞ்சலி : ஒரு பாவத்துக்கும் இல்லை Father சனிக்கிழமை சனிக்கிழமை உங்க கிட்டே வந்து வழக்கமா போச்சு!

மனே : நீ ஒரு பாவமும் செய்ததே இல்லையா?

அஞ்சலி : இது கஷ்டமான கேள்வி Father. நான் என்ன செய்தாலும் எனக்குப் பாவமாவே படறதில்லை.

மனே : மகனே, நீ பரிசுத்தமானவளா?

அஞ்சலி : (நிமிர்ந்து அமர்ந்து) ஆமாம் Father.

மனே : நீ திருமணமான ஒருத்தனை இரண்டு வருஷங்கள் வாழவில்லையா?

அஞ்சலி : ஆமாம் Father உதுக்கும் பரிசுத்தத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம்? நான் சந்தேகமாகவே இருந்தேன்.

மனே : பின்னே ஏன் பிரிந்து வந்து விட்டாய்?

அஞ்சலி : அவருக்கு இதனால் பெரிய பதவி போயிடுமானால் பயம் வந்துடுத்து Father.

மனே : இதற்காக நீ அவனை வெறுக்கிறாயா?

அஞ்சலி : இல்லை Father. பெரிய பதவிக்கு ஆசைப்பட அவருக்கு right உண்டு இல்லையா?

மனே : இப்போது நீ சந்தேகமாக இருக்கிறாயா?

அஞ்சலி : ஆமாம் Father.

மனே : (கைகளைக் கோபமாகக் கீழே போட்டு) You damn liar!

அஞ்சலி : father, நீங்க இப்படிப் பேசலாமா?

மனே : Damn your father. Damn, Damn! ஏன் பொய் சொல்றே சந்தேகமாக இருக்கேன்னு?

அஞ்சலி : நான் நிஜத்தைத்தான் சொன்னேன் Father. நம்பலைன்னு நான் என்ன செய்யறது?

மனே : பாவமன்னிப்புக் கேக்கப் போன அந்த Father ஐயே நீ மயக்கினுக்கூட நான் ஆச்சரியப்பட மாட்டேன்.

அஞ்சலி : Thank you என் சக்தி பத்தி உனக்கு ரொம்ப ஓசந்த அபிப்பிராயம் இருக்கு.

மனே : நான் தூங்கப் போறேன். உன்னாலே தூக்கமும் கெட்டுது. (விளக்குகள் மீண்டும் அணைகின்றன)

மனே : அஞ்சு காண்டிலை ஏத்தேன்! ஒரே இருட்டு

அஞ்சலி : இதோ (மெழுகுவர்த்தியை எறிகிறாள் புத்தக அலமாரி அருகே போய் மூலையில் இருந்த சிறிய மெழுகுவர்த்தி ஒன்றைப் பற்றவைத்து அவனிடம் வருகிறாள். அவள் விசத்தையும் செய்யும்போது மனே, "எத்தனை இருட்டு! இப்படி விளக்குப் போயிடறதே" என்று நிர்க்கதியாக நிற்பவனைப் போல கூறிக் கொண்டே இருக்கிறாள்)

அஞ்சலி : பாத்தும் போகணும் இல்லையா? இந்தா.

மனே : Thank you, Thank you அஞ்சு (போகிறாள்)

அஞ்சலி ஸோபா 1 றின் பின் திற்கிறுள். சிறிது நேர மௌனம்.
ஃபோன் அடிக்கிறது. அஞ்சலி எடுக்கிறுள்.)

அஞ்சலி : ஹலோ. என்ன இந்த சமயத்துலே போய்? அச்சா! party முடிஞ்சு வந்தப்புறம் தான் மனோ இன்னிக்கு சாயங்காலம் உங்ககிட்டே வரலென்னு ஞாபகம் வந்துதா? எப்படி இருக்கார்? Psychiatrist நீங்களா நானா? (சிரிக்கிறுள்) அப்பியேதான் இருக்கார். ஒரே கோவமும், சிடுசிடுப்பும். என்னது? patience ஆ? I have it in plenty Doctor. Infact, ரொம்ப ஜாஸ்தி patience! நாளைக்கு வரச்சொல்றேன். Good night. (ஃபோனை வைக்கிறுள், சிறிது நேரம் அதன் அருகேயே திற்கிறுள்)

(உள்ளேயிருந்து) அஞ்சு கான்டில் அணைஞ்சு போயிடுத்து. (வட்ட மேஜை அருகே போய் அதன் மேலுள்ள மெழுகுவர்த்தியை எடுத்தவாறே)

அஞ்சலி : இதோ வந்தேன். ஒரு நிமிஷம். (அறைக்குள் நுழைந்து கதவைச் சாத்தி கிறுள்) [மேடை விளக்கு நவீன ஒவியத்தின் மேலே இரண்டு நிமிடம் பட்டுப் பின் அணைந்த பின் திரை விழுகிறது.]

காட்சி 2

திரை தூக்கப்படும்போது ஸோபா 1 றின் மூலையில் அமர்ந்து ஒரு புத்தகத்தைப் படித்த வாறிருக்கிறுள் அஞ்சலி. இரண்டு நிமிடங்கள் கழித்து புத்தகத்தை டீப்பாய் மேல் வைத்து விட்டு அறைக்குள் செல்கிறுள். சில வினாடிகளில் வீணை இசை கேட்கிறது. திரும்ப வந்து புத்தகத்தை எடுத்துப் பழைய மாதிரியே அமர்ந்து, இடையிடையே தலையை ஆட்டி இசையை ரஸித்துவாறே படிக்கிறுள். கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்கிறது. எழுந்து போய் புத்தகத்தை இடது கைக்கு மாற்றிக்கொண்டு கதவைத் திறக்கிறுள். உள்ளே முப்பத்தைந்திலிருந்து நாற்பதுக்குள் உள்ள வயதுடையவராய் தோற்றமளிக்கும் ஒருவர் நுழைகிறார்.

அஞ்சலி : (அதிசயித்து) வா வா சேகர். என்ன இது அதிசயமாய்? நான் எதிர் பார்க்கவே இல்லை. Sit down. (புத்தகத்தை மூடி டீப்பாய் மேல் வைத்து விட்டு ஸோபா 1 றின் மூலையில் அமர்கிறுள்)

சேகர் : (புத்தகத்தை எடுத்துப் பார்த்து விட்டு ஸோபா 2 இல் அமர்கிறுள்) So ?

அஞ்சலி : (அவனைப் பார்த்துப் புன்னகைத்து) So ?

சேகர் : ஏதாவது சொல்லேன்.

அஞ்சலி : வீட்டுலே எல்லாரும் சொக்யமா?

சேகர் : இதை விட Interesting ஆ பேச வேற ஒன்னுமே இல்லியா?

அஞ்சலி : (சிரிக்கிறுள்)

சேகர் : நீ கல்யாணம் பண்ணிண்டுடுவேன்னு நான் எதிர் பார்க்கலை அஞ்சு.

அஞ்சலி : உன் பெரிய பதவி Problem எல்லாம் தீரற வரைக்கும் நான் cold-storage லே இருக்கணும். அப்பறமா நீ வருவேன்னு வாழ்நாள் full ஆ காத்திண்டுருக்கணும் அப்படின்னு நினைச்சியா சேகர்?

சேகர் : அப்படி உன்னோட Love லே நான் நம்பிக்கை வெச்சது தப்பா என்ன?

அஞ்சலி : Love! (சிரிக்கிறுள்) தப்பா நினைச்சுக்காதே சேகர். But that was a good joke.

சேகர் : நான் ஒரு ஜோக்கும் சொன்னதா எனக்குத் தெரியலே.

அஞ்சலி : (சிரிக்கிறுள்) That is worse! Love என்னதுன்னு எனக்கும் தெரியாது, உனக்கும் தெரியாது சேகர். எனக்கு உன்னை ரொம்பப் பிடிச்சிருந்தது. நான் உன்னோட ரெண்டு வருஷம் இருந்தேன் — அந்த சமயத்துலே அது நிரந்தர

மாண ஒண்ணுதானினு கோணித்து. அப்படித்தான் இருக்கணும்னு ஆசையா
 வும் இருந்தது. நீ என்னை வேண்டாமனு சொன்னப்பறம் உனக்காக நான்
 எதுக்குக் காத்திண்டுருக்கணும்? நான் அப்படி இருந்து தெனம் உனக்காக
 பகவானேவேண்டிண்டிருந்தா your ego would have been satisfied ,ம்? Or probably
 தெனம் ராத்திரி ஜன்னல் வழியா நட்சத்தரத்தை வெறிச்சுப் பார்த்துண்டு
 “எனைமறந்ததேன் நெஞ்சமே” (இகழ்ச்சியாகப் பாடுகிறாள்) அப்படிண்டு
 பாடிண்டிருப்பேன்னு கற்பனை பண்ணினியா?

சேகர் : சே! இந்த modern ageலே அன்புங்கறது கூட இல்லாம போச்சு ! கோவ
 லன் பிரிஞ்சுபோனப்போ மாதவி உன்னைமாதிரி arque பண்ணியிருப்பாளா?
 Those were glorious days

அஞ்சலி : உன்னை ஏன் கோவலனாக்கிக்கறே? அவனாவது சண்டை வந்து பிரிஞ்சு
 போனான்.

சேகர் : கோவலன் நாசமாப் போகட்டும் ! உன்னை பத்தி சொல்லு.

அஞ்சலி : என்னைப் பத்தியா? நான் இப்போ மிஸஸ். மனோகர். அவ்வளவுதான் விஷயம்.

சேகர் : மிஸஸ். மனோஹரோடு married life சந்தோஷமா இருக்கா?

அஞ்சலி : காஃபி சாப்பிடறயா? அப்பறமா பேசலாம் என் married life பத்தி?

சேகர் : O. K. (அஞ்சலி போகிறாள். வீணை இசை நிற்கிறது).

(சேகர் அவள் படித்த புத்தகத்தை மீண்டும் எடுத்துப் பார்க்கிறாள்)

“Female Eunuch” Germaine Greer! ஹும்! இந்த women’s lib புஸ்தக
 எல்லாம் படிச்சுட்டுதான் இவ்வளவு பேசுரு!

(எழுந்து நடக்கிறாள். அஞ்சலி காப்பியுடன் வருகிறாள். அருகில் வந்து வாங்கிக் கொள்
 கிறாள். இருவரும் அமர்கின்றனர்)

சேகர் : இந்த Women’s lib லே எப்போ பூந்துண்டே? (காப்பி குடிக்கிறாள்)

அஞ்சலி : நான் எதுலேயும் பூரலை (எதையோ நினைத்துக் கொண்டவள்போல் சிரிக்
 கிறாள்)

சேகர் : What is the big joke?

அஞ்சலி : sorry. இதுவே எல்லாருக்கும் பிடிக்கற மாதிரி ஜனாஞ்சகமா காதல் கதை
 எழுதறதைப் பத்தி சொல்லியிருக்கா. கதாநாயகி எப்பவும் virgin தான்.
 ஹீரோ வேணுமான smuggler, murderer. இல்லேனா வழக்கமான tall, dark,
 handsome இப்படி இருக்கலாம். அவனைச் சுத்தி இருபது பெண்கள் அலைவா.
 ஆனா அவன் இந்த plain jane ஐத்தான் love பண்ணுவான்—ஏன்னா அவ
 virgin ஓ இல்லையோ? (லேசாகச் சிரித்து விட்டு காப்பி குடிக்கிறாள்)

சேகர் : (மௌனம். அவள் சொல்வது கேட்கக் கூடத் தகுதியில்லை என்ற பாவம்
 முகத்தில்)

அஞ்சலி : இந்த மாதிரி ஹீரோயினுக்கு ஹீரோவோட கையைப் பிடிச்சுண்டாலே
 orgasm வந்துடுமாம். அப்படினா அவனை kiss பண்ணினா காக்காய் வலிப்பே
 வந்துடும் இல்லையா? (பெரிதாகச் சிரிக்கிறாள்) (சிரித்தவாறே காப்பி அருந்த
 முயற்சி செய்து தொண்டை கமற, தலையில் தட்டிக் கொள்கிறாள்)

சேகர் : இவ்வளவு சிரிக்க அதுவே என்ன இருக்கு?

அஞ்சலி : sorry. virgin ஹீரோயின்ஸ் உனக்குப் பிடிக்கும்கறது மறந்து போயிடுத்து.

சேகர் : நீ எடக்கா பேசணமனு அவசியம் இல்லே.

அஞ்சலி : (கோப்பையைச் சரித்து அடியில் உள்ள காப்பியைக் குடித்தவாறே) O. K.
 சண்டை போட வேண்டாம் நாம். நீ கோவலனும் இல்லே. நான் மாதவி
 யும் இல்லே. (கோப்பையை உப்பாயில் வைக்கிறாள்)

சேகர் : உன் married life பத்தி சொல்லு. (கோப்பையை வைக்கிறாள்)

- அஞ்சலி : என்ன சொல்லணும்?
- சேகர் : நீ சந்தோஷமா இருக்கியா?
- அஞ்சலி : Oh yes.
- சேகர் : அஞ்சு, நீ ஒரு நல்ல actress. தமிழ் சினிமாவே போனா உனக்கு நல்ல future இருக்கு.
- அஞ்சலி : Thanks. இன்னும் சின்னவாளா heroes வரட்டும். நான் கட்டாயமா apply பண்ணேன்.
- சேகர் : உன் husband பத்தி எனக்குத் தெரியாதுன்னு நினைக்கறையா?
- அஞ்சலி : என் husband பத்தி ஒன்னுமே தெரியாது உனக்கு.
- சேகர் : He is impotent. (புன்னகைக்கிருனி அவனைப் பார்த்தவாரே)
- அஞ்சலி : may be.
- சேகர் : may be என்ன? அதுதான் fact.
- அஞ்சலி : ஒருத்திக்குள்ளே ஒருத்தனை போறதுதான் ஆம்பளைத்தனத்தோட proof னை அவன் இதுவரைக்கும் impotent தான். அதுக்கும் என் சந்தோஷத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம்?
- சேகர் : விளையாடறயா? நீ ஒன்னும் சின்னக் குழந்தை இல்லை. சந்தியாஸியும் இல்லை.
- அஞ்சலி : எனக்குத் தெரியும்.
- சேகர் : நீ எப்படி இருக்கப் போறே?
- அஞ்சலி : சேகர், நீ எதுக்கு வந்தேங்கறதைச் சொல்லு. மத்தபடி என் personal life is none of your business.
- சேகர் : (சிறிது நேரம் மௌனம் சாதித்து விட்டு) I want you to come back to me.
- அஞ்சலி : இதுக்கு நான் என்னபதில் சொல்லணும்? ஓடி வந்து உன்னைக் கட்டிண்டு "எப்படி இத்தனை நாளா என்னை மறந்துட்டே?" ன்னு அழணம்னு சொல்றயா?
- சேகர் : விளையாடாதே அஞ்சு.
- அஞ்சலி : நான் உன் கிட்டே திரும்பி வருவேன்னு நீ நிஜமாகவே நினைச்சியா சேகர்?
- சேகர் : இப்போ நீ வந்தா ஒரு கொல்லையும் இருக்காது. நீ மனோகரை விட வேண்டாம். நீ கல்யாணமானவ என்கிறதே உனக்கு ஒரு... ஒரு...
- அஞ்சலி : license இல்லியா?
- சேகர் : இந்த மாதிரி harsh words எல்லாம் என் உபயோகப் படுத்தறே? உனக்குக் கல்யாணமானதும் ஒரு சௌகரியம் தான்னு சொல்ல வந்தேன்.
- அஞ்சலி : உனக்கு சௌகரியம் என்கறயா?
- சேகர் : நீ எல்லாத்தையும் தப்பா அர்த்தம் பண்ணிண்டா நான் என்ன சொல்ல முடியும்?
- அஞ்சலி : இப்போ உனக்கு இருக்கற position ஐ விட ஆபீஸிலே பெரிய position கிடையாதா?
- சேகர் : ஏன்?
- அஞ்சலி : இல்லை. அதுக்கு நீ ஆசைப்படறது நியாயம். அப்பறம் நம்ம affair இன் னொரு தடவை காலை உடைச்சிக்கணும்.

சேகர் : அஞ்சு, நீ practical ஆ இருக்கத் தெரியாத பொண்ணு, பிரிஞ்சு போறது, சேறது எல்லாம் true love ஐ ஒன்னும் செய்துடாது. I have my memories-also. நீ தந்த ஷர்ட் போட்டுண்டா உன்ஞாபகம் வரது. நீ குடுத்த 'பென்'னை எடுத்து எழுதினா உன்னைப் பத்தி நினைச்சுக்கறேன். எனக்கு மாத்திரம் மனசு இல்லியா? Everything should be reduced to mere feelings.

அஞ்சலி : Yes, your feelings.

சேகர் : உனக்கு இன்னும் maturity ஏ இல்லே அஞ்சு. உன்னாலே என்னைப் புரிஞ்சுக்க முடியாது. உனக்கு சாதாரணமா சேர்ந்து இருக்கறதும், பிரியற தும்தான் தெரியறது. எப்பவும் Permanent ஆ இருக்கிற அன்பைப் பத்தி உனக்குத் தெரியாது. You have to grow up for that.

அஞ்சலி : எனக்குத் தெரியாட்டாலும் உனக்குத் தெரியறதே. ரொம்ப சந்தோஷம்.

சேகர் : See ? நீ சண்டைதான் போடறே. உனக்கு logical ஆ பேசத் தெரியாது. கொஞ்சம் காத்திண்டிருக்காம குடுகுடுன்னு போய் கல்யாணம் பண்ணிண்டாய். Of course, அதனாலே பரவாயில்லே. நான் என்னிக்குமே உனக்கு எதுக்கும் தடை போட்டது கிடையாது, நான் Possesive ஆவே இருந்தது கிடையாது.

அஞ்சலி : (மௌனம்)

சேகர் : நீ வெறும் பிடிவாதத்துக்காக மட்டும் வேணுமானா மனோவோட இருக்க லாம். மத்தபடி நீ எப்படி நினைக்கறேங்கறது எனக்குத் தெரியும்.

அஞ்சலி : நீ என்னை இப்படி வந்து கேக்கறது தப்புன்னே, விரலம்தோ நான் சொல் லலை. ஆனா நம்ப affair முடிஞ்சப்போ "உனக்காகத்தான் நான் வாழ ரேன்னு நீ நம்பிண்டிருந்தா அது என் தப்பு இல்லே" அப்படின்னு நீ சொன்னே. எனக்கு உன்னைத் தெரியறப்போ நான் எவ்வளவு சின்னவளா இருந்தேன் சேகர். அப்போ என்னோட philosophy ஏ வேற. உன்னைச் சந்தோஷப் படுத்தறதுக்காக நான் என் வயசுக்காரராலோட போனது கூட கிடையாது. எனக்குத் தெரியாமலேயே நான் என்னைச் சுத்தி ஒரு கோட்டை யைக் கட்டிண்டுட்டேன். அப்பறமா நம்ம கதை முடிஞ்சப்பறம் கண்ணைத் தொறந்து பார்த்தா ஒன்னும் புரியலை. அப்பறமா நான் கொஞ்சம் கொஞ் சமா என்கையே புரிஞ்சுண்டேன். இப்போ நீ வந்து இப்படிக் கேக்கறும். உனக்கே தெரியாம நீ ஒரு அற்புதமான சுயநலக்காரன் சேகர்.

சேகர் : Verdict pass செய்துட்டியோ இல்லியோ?

அஞ்சலி : Verdicts ஒன்னுமில்லே வெறும் opinions

சேகர் : நீ என்னைப் புரிஞ்சுக்கவே இல்லை.

அஞ்சலி : (ஸோபாவை விட்டு எழுந்து நடக்க ஆரம்பிக்கிறாள்) சேகர், ரொம்ப lonely ஆ இருந்த ஒரு சின்னப் பொண்ணு பத்தி உனக்குச் சொல்லட்டுமா?

சேகர் : இந்த Sob-stuff எல்லாம் எனக்குப் பிடிக்காது அஞ்சு.

அஞ்சலி : (ஸோபா 2 ஐ த்தாண்டி நடந்த பிறகு திரும்பி ஸோபா 1க்கு வரும்போது ஸோபா 2 இன் முதுகைப் பிடித்துக் கொண்டு நிற்கிறாள்) இது Sob-stuff இல்லே சேகர். ரொம்ப சுவையா இருக்கும். ஸெக்ஸ், தியாகம், ட்ராமா எல்லாம் இதுவே உண்டு. முதல்வே தமிழ்ப்படமா எடுத்து, அப்பறமா ஒல்லியா ஹீரோயின் போட்டு ஹிந்திப் படமா வரதுக்குச் சரியான கதை. உ?

சேகர் : நான் படம் எடுக்கப் போறதா இருந்தாத்தானே கதை கேட்க?

அஞ்சலி : உனக்குக் கதை கேட்கப் பிடிக்கறதோ இல்லியோ, இன்னிக்கு எனக்குக் கதை சொல்லற mood. கேட்டுடு. (மீண்டும் நடக்க ஆரம்பிக்கிறாள்)

ஒரு அஞ்சு வயசுப் பொண்ணு. அவளுக்கு வினையாடவே பிடிக்காது. எப்பவும் உம்மண பூஞ்சிதான். இருட்டைப் பார்த்தா பயம். உரக்கப் பேசினா பயம். எதையும் வேணும்னு கேக்கப் பயம். அவளை விட ரொம்பப் பெரிய அண்ணாவுக்கு ஒரு சிநேகிதன்

அவன் ஒரு அரைப் பைத்தியம். இவனை சுத்தக் கூட்டிண்டு போறேன்னு எவ்வளவோ குறும்புகள் செஞ்சான். அம்மா கிட்டே சொல்ல பயம். அந்த ஊரை விட்டு வந்தப்பறம் கூட ராத்திரி தூக்கத்திலே நெற்றியிலே கட்டி வந்த அவன் மூஞ்சி வரும். எப்பவோ பதினஞ்சு வயசுலே யாரோ ஏதோ பேசினடிருந்த போது "அண்ணாவோட Friend அப்படிச் செஞ்சானே?" என்றான் அந்தப் பொண். அவனைச் சுத்தியும் ஒரே Silence. அப்பறமா ஆத்துலே ஒரே questioning.

முதல் பாகம் முற்றும். எப்படி இதுவரை கவாரஸ்யமா இருந்துதா?

சேகர் : தாங்க முடியாத bore. proceed.

அஞ்சலி : (ஸோபா 1 நின் கைப்பிடியில் அமர்கிருள்.) ஒரு நாள் அந்தப் பொண்ணு தீர்மானம் பண்ணினா — Sex ரொம்பக் கெட்டதுன்னு. அவள் விவே கானந்தர், ராமகிருஷ்ணரைப் படிச்சா. ரகசியமா தன் பேரை மணி மேகலைன்னு மாத்திண்டா. 'சாரதா' படம் வந்தப்போ 'சீ சீ after all sexக் கோசரமா இவ்வளவு கஷ்டம்னு' argue பண்ணினா. ஒருத்திக்கு ஒருத் தனேங்கற முடிவு அவளுக்கு ரொம்பப் பிடிச்சது. இவ இப்படிப் பேசின தனாலேயே இவளுக்கு friends இல்லாம போனா. அவா boy-friends ஐப் பத்திப் பேசினா இவ மூக்கை ஆகாசத்துலே வைச்சுண்டு "I am above all this" என்பா. ஒரு stageலே அவளுக்கு வீட்டை விட்டு வெளியேறற நிலைமை வந்துடுத்து.

(விளக்கு மங்க, பின்னணியில் குரல்)

அன்புள்ள அப்பா,

நீங்கள் வீட்டை விட்டு வெளியே போ என்று சொன்னதற்கு எனக்குக் கோபம் இல்லை. உங்கள் கோபத்துக்கு அங்கி வாழ்ந்து எனக்கே அலுத்து விட்டது.

நான் ஒரு rebel எனக்கு சொந்த Values உண்டு. அதை நான் மாற்றிக் கொள்ள மாட்டேன். நான் எல்லா ஆண்களையும் வெறுக்கறேன். ஏன் தெரியுமா? They remind me of only two persons... ஒன்று, அஞ்சு வயசுலே பயமுறுத்தினவன். இரண்டாவது நீங்கள்.

(மீண்டும் மேடையில் விளக்கு)

வெறுக்கறதுக்கே பொறந்தவ மாதிரி அவ லெட்டர் எழுதினா. ஆனா அவளுக்குப் பிடிச்ச விஷயங்களும் உண்டு. நாய்க்குட்டி, அணில், நீலக்கலர், கரு கருன்னு நீளமா மயிர், bjrds, sea.

சேகர் : அஞ்சு, If you don't mind, I am getting bored. will you come to the point quickly?

அஞ்சலி : (சிரித்து) there is no point சேகர். இது ஒரு கதை. no morals' "இந்தக் கதையின் நீதி என்னவென்றால் காக்கை கன் குரலைப் பற்றி கர்வப் பட்டதால் வடையை இழந்தது" அப்படின்னு நீதி எல்லாம் கிடையாது. இன்னும் கொஞ்சம் patient ஆ இரேன் சேகர். கதையிலே sex வரப் போறது.

சேகர் : o. k. Anything to hear about sex! (சிரிக்கிருள்)

அஞ்சலி : (எழுத்து நடந்தவாறே) மேலே வந்து விழுந்த அத்தனை அம்பிளைகளையும் அவ சமாளிச்சாள். அப்பறமா ஒரு ரொம்ப நல்ல gentleman ஒருத்தனைப் பாத்து அவனோட பேசப் பேச மனசு சலனப் பட்டுது. அப்படிச் சொல்றதை விட loneliness அவளுக்கு வந்துடுத்துன்னு சொல்லலாம். அவன் கல்யாண மானவன், sex ஓட ABC எல்லாம் அவளுக்குப் புரிஞ்சது. எல்லாப் பயமும் மறைஞ்சபோய் அவன்தான் அவளோட ideal man ஆ இருந்தான். அப்பறமா ஒரு நாள் அவனுக்கு அவள் வேண்டாம்னு போயிடுத்து. ரொம்ப நாளுக்கு அவளுக்கு ஒன்னும் புரியலே. அப்பறமா ஒரு insecurity வந்துடுத்து. என்னென்னவோ fears மனசுலே. ஒருத்தன், அவளோட பேசி, அவளைப் புரிஞ்சுண்டு அப்பறமா அவளைக் கல்யாணம் பண்ணிண்டான்.

- சேகர் : சுயம்!
- அஞ்சலி : (ஸோபா 1 றில் வந்து உட்காருகிறான்) எப்படி கதை?
- சேகர் : வேற வேலை இல்லாம தன்னையே analyse பண்ணிண்ட ஒருத்தியோட கதை. அது சரி. உனக்கு வேற வேலையே இல்லையா? எப்பவுமே எதையாவது நினைச்சுண்டே இருப்பியா?
- அஞ்சலி : (வாய் விட்டுச் சிரித்து விட்டு எழுகிறான்) சேகர், இன்னிப்போது நன்னை கழியறது. உனக்கு ஏதாவது திங்கறதுக்கு வேணுமா? முறக்கு இருக்கு கொண்டு வரட்டுமா? (அவன் பதிலுக்குக் காத்திராமலே உள்ளே போகிறான்)
- சேகர் : women! my god (உப்பாய் அடியிலுள்ள பத்திரிகை ஒன்றைப் புரட்டுகிறான்) (அஞ்சலி வருகிறான். தட்டை உப்பாய் மீது வைத்து ஒரு சின்னத் துண்டைக் கடித்தவாறே ஸோபா 1 றில் உட்காருகிறான். சேகரும் பத்திரிகையை வைத்து விட்டுத் தின்னத் தொடங்குகிறான்)
- அஞ்சலி : so, சேகர்?
- சேகர் : அஞ்சு, இந்தக் கதை கேக்கறது எல்லாம் எனக்குப் பிடிக்காத விஷயம்.
- அஞ்சலி : பின்னே, வேற என்னதான் பேசறது? பங்களா தேஷ் பத்திப் பேசலாமா?
- சேகர் : ஏன். புட்டோவோடு childhood பத்திப் பேசலாமா? Damn it! அஞ்சு, நம்ப ரெண்டு பேரோடு problems பத்திப் பேச நான் வந்திருக்கேன்.
- அஞ்சலி : எனக்கு ஒரு problem ம் கிடையாது.
- சேகர் : Blatant lie! போனாப் போறது. எனக்கு problems உண்டு.
- அஞ்சலி : That is your headache.
- சேகர் : உன்னாலே என் problems ஐத் தீர்க்க முடியும்.
- அஞ்சலி : நான் அப்படி நினைக்கலே.
- சேகர் : I need you anju.
- அஞ்சலி : ஏன், தினம்தான் இங்கே வந்து இப்படிப் பேசேன். நான் தயார் பேச.
- சேகர் : உன்னோட பேச மட்டும் நான் ஆசைப்படலே.
- அஞ்சலி : G. B. roadக்கு வழி தெரியாதா சேகர்?
- சேகர் : don't be vulgar Anju.
- அஞ்சலி : அப்படி எல்லாம் பண்ண உனக்குப் பயம். யாருக்குத் தெரிஞ்சுடுமோன்னு பயம். இன்னொரு பதவி போய்டுமோன்னு பயம். கோழைத்தனத்துக்கும் பயத்துக்கும் cure கிடையாது.
- சேகர் : you live with them.
எனக்கு நீ preach பண்ண வேண்டாம்.
- அஞ்சலி : நான் யாருக்குமே preach பண்ண மாட்டேன்.
- சேகர் : என்கிட்டே இல்லாத எந்த quality ஐ இந்த சோளக் கொல்லை பொம்மை கிட்டே நீ கண்டே?
- அஞ்சலி : அது உனக்குப் புரியாத ஒரு quality. மனுஷத்தன்மை. நீ டிக்கனரியிலே பாத்துத் தெரிஞ்சுக்க வேண்டிய வார்த்தை.
- சேகர் : பெரிய.. மனுஷத்தன்மை! An impotent man marrying a non-virgin! ஆஹா, என்ன மனுஷத்தன்மை!

- அஞ்சலி : நான் அப்பவே சொன்னேனே உனக்குப் புரியாதுன்னு.
- சேகர் : உன்னைப் பத்தி தெரிஞ்சும் உன்னோட சுதந்திரத்தை மதிச்சு உன்னைப் பண்ணிண்டானேன்னு உனக்கு gratitude.
- அஞ்சலி : உனக்குப் புரியாதுன்னுதான் சொல்லியுட்டேனே. (புன்னகைக்கிறாள்)
- சேகர் : அவனைப் பாத்து பரிதாபப் படறே. வெறும் pity.
- அஞ்சலி : உன்னைப் பாத்தாதான் பரிதாபமா இருக்கு சேகர். ஒரு பக்கம் பதவி ஆசை இன்னொரு பக்கம் நோயாளிப் பெண்டாட்டி; இன்னொரு பக்கம் argue பண்ணற ex-mistress. ரொம்பப் பரவம் நீ.
- சேகர் : என்னைப் பத்தி நீ ரொம்ப மோசமா நினைக்கறே அஞ்சு.
- அஞ்சலி : இல்லவே இல்லை. We had a nice time together. தெரிஞ்சவா யாராவது வந்துடுவாளோன்னு பயந்துண்டு பயந்துண்டு நாய்ப் செய்ததெல்லாம் எனக்கு ரொம்ப thrilling ஆ இருந்தது. But that phase is over. அதைத் திருப்பி recreate பண்ண எனக்கு இஷ்டமில்லை.
- சேகர் : O. K. My dear girl! நான் தோல்வியை ஒப்புத்துக்கறேன். (சிறிது நேர மௌனம்)
- (கதவு தட்டப் படுகிறது. அஞ்சலி திறக்கிறாள். மனோஹர் உள்ளே நுழைகிறான்)
- அஞ்சலி : மனோ. meet my friend சேகர். சேகர், என் husband மனோஹர். (இருவரும் கை குலுக்குகின்றனர்)
- மனோ : இதோ வரேன். (ஷர்ட்டின் பொத்தான்களைக் கழற்றியவாறே பெட்ரூமுக்குள் போகிறான்)
- சேகர் : போய்ட்டு வரேன் அஞ்சு.
- அஞ்சலி : All the best சேகர். (சேகர் போகிறான்)
- (அஞ்சலி ஸோபா1 நின் மூலையில் சாய்ந்து, கால்களைத் தூக்கி ஸோபாவில் வைத்து அமர்கிறாள்) மனோ, அந்த record ஐ on பண்ணியுடேன் கொஞ்சம். (புத்தகத்தை எடுத்து விட்ட பக்கத்தைத் தேடுகிறாள்) (வினை இசை கேட்கிறது. மனோஹர் வேஷ்டி பனியனோடு வந்து ஸோபா 3 இல் அமர்கிறான்)
- மனோ : சேகர் அதுக்குள்ளே போயிட்டானா?
- அஞ்சலி : ஆமாம்.
- மனோ : எதுக்கு வந்தான்?
- அஞ்சலி : (புஸ்தகத்தை மடக்கி வைத்து விட்டு) சும்மாதான். உன்னோட office conference என்ன ஆச்சு?
- மனோ : office லே எல்லாரும் நான் ஏன் ஒரு நாள் விட்டு ஒரு நாள் வேற பஸ்லே போறேன்னு கேட்கறா அஞ்சு. நான் ஸைக்கையாட்ரிஸ்ட் கிட்டே போறது அவாளுக்குத் தெரிஞ்சிருக்குமா?
- அஞ்சலி : conference என்ன ஆச்சுன்னு கேட்டேன்.
- மனோ : நான் ஒன்னுமே பேசலை.
- அஞ்சலி : ஏன், உனக்கு opinions ஏ கிடையாதா?
- மனோ : இருக்கு. அது தப்பேன்னு பயம். அவா எல்லாரும் வேகம் வேகமா யோசனை பண்ணிப் பேசறா. நான் slow. என்னாலே இந்த ரேஸ்லே ஜெயிக்க முடியாதுன்னு பயம்.

- அஞ்சலி : தப்பா இருந்தா பரவாயில்லை மனோ. தைரியமா சொல்லியுடு, மீறி மீறிப் போன வேலை போயிடும் அவ்வளவுதானே?
- மனோ : வேலை போயிடுத்துன்னு எல்லாரும் என்ன நினைச்சுப்பா? அம்மா மனசு முறிஞ்சு போயிடும்.
- அஞ்சலி : (ஸோபா 1-றின் மறு மூலைக்கு நகர்ந்து ஸோபா 3-ஐ ஒட்டியவாறு அமர்கிறாள்) நான் சொல்றது வேடிக்கையா இருக்கும். ஆனா, ஒரு நாள் நீ வந்து “நான் எதிர்த்துப் பேசியுட்டேன் அஞ்சு. எனக்கு வேலை போயிடுத்து”ன்னு சொன்னா நான் அன்னிக்குப் பாயஸம் வைப்பேன்.
- மனோ : பாயஸம் வைக்க உனக்கு அதிசியமான excuses வேண்டியிருக்கு. (சோம்பல் முறிக்கிறாள்).
- அஞ்சலி : (கைக் கடிகாரத்தைப் பார்த்தவாறே) மணி ஏழாயிடுத்து மனோ. சாப்பிடறயா இல்லே கொஞ்ச நாழி போட்டுமா? (எழுந்து சென்று விளக்கைப் போடுகிறாள்)
- மனோ : அப்பறமா சாப்பிடலாம். உட்காந்துக்கோ. (அஞ்சலி பழைய இடத்திலேயே உட்காருகிறாள்).
- மனோ : அஞ்சு, சேகரோட நீ பேசறச்சே நான் வந்தபோது உனக்கு சங்கடமா போச்சா?
- அஞ்சலி : (சிரித்து) இல்லை மனோ.
- மனோ : Lifeலே எப்பவுமே சங்கடமான situations உனக்கு வந்ததே இல்லையா?
- அஞ்சலி : ஏன் வராம? High Schoolலே நான் Debating Association ஓட ஸெக்ரடரி. ஒரு இங்லீஷ் வேடியை பேசக் கூப்பிட்டோம். நான் introductory speech தரணும். (எழுந்து நின்று) அவ நான் பேசறதுக்குள்ளே பேச ஆரம்பிச்சுட்டா. அவ இங்கே நின்றுண்டு “Gandhi was a great man. I have always been fascinated by his thinking” என்கிறா. நான் அந்தப்பக்கம் நின்றுண்டு (எதிர்ப் பக்கம் போகிறாள்) “We are happy to have in our midst today Mrs wilson” அப்படின்னு விடாப்படியா introduce பண்ணறேன். (திரும்பி வருகிறாள்) அவளோ ‘Gandhi’s satyagraha’ அப்படின்னு புரியாத accent லே பேசறா. நானோ பிடிவாதமா Mrs. wilson is a great admirer of India’ என்கறேன். என் குரலோ எருமைக் குரல். கடைசிலே அவள் “யார் இந்தப் பொடிக”ன்னு பார்த்தா. அதுக்குள்ளே நான் முடிச் ‘சுட்டு ‘Now Mrs. wilson will talk to you’ என்று சொல்லி அவளைப் பாத்து மரியாதையா தலையை ஆட்டினேன். அவளுக்கு ஒருகுட்டி nervous-attack ஏ வந்துடுத்து! நான் வேணும்னே அவளை அவமானப் படுத்தினதா அவளுக்கு எண்ணம். அன்னிக்கு என் நிலைமை தர்ம சங்கடம்தான். (பேசியவாறே சிரிக்கிறாள்)
- மனோ : (பெரிதாகச் சிரித்தவாறே) Great! அப்பறமா என்ன ஆச்சு?
- அஞ்சலி : Debating Association க்கு வேற secretary வந்தா!
- மனோ : சே! அங்கே யாருக்குமே sense of humour இல்லே.
- அஞ்சலி : எனக்கே இல்லையே! நான் ரொம்ப அழுதேன் ஸெக்ரடரி வேலை போயிடுத்துன்னு. அப்போல்லாம் அது பெரிய prestige. மொத்தத்துலே யாருக்குமே sense of humour போருதுதான். கணக்குclassலே ஒருதொட்டிலே ஓட்டை இருக்கு. தண்ணி இவ்வளவு வேகமா வந்தா எப்போ ரொம்பும் தொட்டின்னு எல்லாம் கணக்கு வருமே மனோ. நீ கூடப் பண்ணியிருப்பே.

மனோ : yes, yes.

அஞ்சலி : “தொட்டியிலே ஓட்டை இருந்தா தண்ணி எப்படி ரொம்பும் மிஸ்?” னு நான் கேட்டுட்டேன். கணக்குலே சுழிதான்! அப்பறம் தமிழ் class லே திரௌபதி வஸ்த்ராபரணம் பத்தி ஏதோ கவிதையோ கட்டுரையோ நினை ன்லல்ல. “திரௌபதி ஒரு முட்டாள் மிஸ். துச்சாஸனன் இவ புடவையை இழுக்கறதுக்கு முன்னாலே அவனோட வேஷ்டியை இவ இழுத்திருக்கலாமே. இதுக்கு பகவானே எதுக்குக் கூப்பிடணம்” னு சொன்னேன். தமிழ் மிஸ் ஸுககு ஆவேசமே வந்துடுத்து.

மனோ : you are the limit Anju. (சிரித்துக் கொண்டே சொல்கிறான்)

அஞ்சலி : இதை எல்லாம் நான் என்னமோ உன் கிட்டதான் சொல்றேன் மனோ. இத்தனை நாள் இதை எல்லாம் நினைச்சே பார்த்ததில்லே.

மனோ : சேகர் கிட்ட நீ இப்படிப் பேசுவியா?

அஞ்சலி : சேகர் யாராவது வரதுக்கு முன்னாலே ஏதாவது செய்ய முடியுமானு பறப்பார். அப்போ பேசுக்கு எங்கே இடம்?

மனோ : அவனோட நீ relaxed ஆவே இருந்தது கிடையாது?

அஞ்சலி : ரெண்டு ருணு தடவை. அப்ப பேசினது எல்லாம் எங்க எதிர்காலத்தைப் பத்திதான். We thought it was a permanent thing.

மனோ : அதை நீ regret செய்யறயா?

அஞ்சலி : I regret nothing.

மனோ : சேகர் எதுக்காக வந்தான் அஞ்சலி?

அஞ்சலி : Forget சேகர், மனோ. அப்பறமா நீயா மனஸிலே கஷ்டப் படுவே. கோவம் வரும். சிடு சிடுமபே.

மனோ : மாட்டேன், மாட்டேன். நீ என் கிட்டே எதை மறைச்சே இதுவரைக்கும்?

அஞ்சலி : அப்பறமா கேள்வி நேரத்துலே ‘நீ பரிசுத்தமானவளா?’ என்பாய். (சிரிக்கிறான்)

மனோ : I withdraw that question.

அஞ்சலி : நான் நிஜமாவே பாவ மன்னிப்புக் கேட்கப்போய் Fatherஐ attract பண்ணியுட்டேன் போலேருக்கு. இன்னிக்கு Father நல்ல moodலே இருக்கார்.

மனோ : சொல்லு, சேகர் எதுக்காக வந்தான்?

அஞ்சலி : எங்க உறவை renew பண்ணிக்க வந்தான்.

மனோ : நீ என்ன சொன்னே? ‘என் husband ஒரு பாவம். அவனுக்கு நான் வேணும். நான்தான் அவனோட ஒரே companion அப்படின்னியா?

அஞ்சலி : பாத்தியா? இப்பவே கோவம் வந்தாச்சு.

மனோ : நான் என்ன மரக்கட்டையா? என்ன, கோவம் வந்தாச்சு, கோவம் வந்தாச்சுன்னு announce பண்ணே?

அஞ்சலி : sorry மனோ. இதுக்கு மேல் நான் பேசப் போறதில்லே நீ force பண்ணினாலும். நல்ல moodலே இருந்தே நீ. (எழுந்து போகிறான்)

மனோ : அஞ்சலி, Come right back here.

- அஞ்சலி : (பெட்டும் கதவருகே நின்றுகொண்டு) மனே, வேற ஏதாவது பேசறதுன்னு நான் வரேன்.
- மனே : சரி சரி வா. (வருகிறாள். ஸோபா 1 நின் மூலையில் அமருகிறாள்.) வேற என்ன பேசறது?
- அஞ்சலி : (மௌனம்)
- மனே : இன்னிக்கு நல்ல weather.
- அஞ்சலி : (மௌனம்)
- மனே : நான் ரோடுவே நடக்கறச்சே ஒரு நாயைப் பாதீதன்.
- அஞ்சலி : குட்டியா, பெரிசா?
- மனே : நான் நடக்கறச்சே தடுக்கி விழுந்தேன்னு கூட உனக்கு இவ்வளவு curiosity இருந்திருக்காது. அஞ்சலி, உனக்கு மனுஷானைவிட நாய்களைத்தான் பிடிக்கறது. போன ஜன்மத்துலே நீ நாயா இருந்திருப்பே.
- அஞ்சலி : நீ நேராவே என்னை bitchனு சொல்லலாம் மனே. (சிரிக்கிறாள்)
- மனே : சே! வேற என்ன பேசறது? இன்னிக்கு மழை பேயலே.
- அஞ்சலி : ஆமாம்.
- மனே : இத்தனை நாழி சேகர் வீட்டுக்குப் போயிருப்பானா?
- அஞ்சலி : I give up. (சிரிக்கிறாள்) சரி. நம்ப வழக்கமான game ஆடலாம். நில்லு வேற பாட்டு போட்டுட்டு வரேன். (உள்ளே போகிறாள். இசை மாறுகிறது. வால்ட்ஸ் இசை.) (வெளியே வந்து) Do you want to drink?
- மனே : Father ஐயே குட்டிச்சவராக்கியுடுவே போலிருக்கே! ரெண்டு சோட்டா கொண்டா. ரெண்டு பேருமா சாப்பிடலாம்.
- அஞ்சலி : சரி. (உள்ளே போகிறாள்)
- மனே : அம்மாவுக்கு குடிக்கறதே பிடிக்காது. அம்மாவையே நான் இப்பல்லாம் நிறைய நினைக்கறதில்லே. (ஸோபாவில் சாய்கிறாள்) (அஞ்சலி இரண்டு கிளாஸோடு வருகிறாள்)
- அஞ்சலி : இந்தா (அமருகிறாள்)
- To Happy Confessions!
- (இருவரும் உயர்த்துகின்றனர் கிளாஸை)
- மனே : (ஒரு வாய் குடித்து விட்டு கிளாஸோடு எழுந்து நிற்கிறாள்) மகனே, என்னிடம் பாவ மன்னிப்புக் கேட்பதால் உன் மனப்பளு குறைகிறதா?
- அஞ்சலி : என் மனைலே பழி இருந்தாத்தானே Father குறையறத்துக்கு? என் கிட்டே பேசறதுலே உங்களுக்கு ஒரு escape. அதைக் கெடுப்பானேன்னு அடிக்கடி வரேன்.
- மனே : (புன்னகைத்து விட்டுப் பின் பழைய குரலில்) மற்றவர்கள் entertainmentக்காக பாவ மன்னிப்புக் கேட்பவள் நீ ஒருத்தியாகத்தான் இருக்க முடியும்.
- (இருவருமே சிரித்து விடுகின்றனர். பின் மீண்டும்)
- மனே : மகனே, இன்று வந்து போனது உன் நண்பனா?
- அஞ்சலி : ஆமாம் Father.
- மனே : அவன் இங்கு வந்த நோக்கம்?

- அஞ்சலி : என்னைத் திருப்பியும் கூப்பிடத்தான் Father.
- மனோ : நீ ஏன் போகவில்லை?
- அஞ்சலி : தற்கொலை பண்ணிக்கத் தெரியாத ஒருத்தர் என் husband Father. அவருக்கு உதவி தேவைப் படுமோன்னு போகலை.
- மனோ : எவ்வளவு தாராள மனது உனக்கு? அவன் தற்கொலை பண்ணிக்கொள்ளத் தெரியாமல் திண்டாடக் கூடாதே என்று அல்லவா நீ போகவில்லை?
- அஞ்சலி : ஆமாம் Father.
- மனோ : அவன் தற்கொலை successful ஆகச் செய்து கொண்ட பின் நீ போவாயா?
- அஞ்சலி : தற்கொலை பண்ணிக்கத் தெரிஞ்சாலும் அவர் பண்ணிக்கக் கூடாதுன்னுதான் என் ஆசை Father.
- மனோ : ஏன் மகனே? உன் மகிழ்ச்சிக்குத் தடையாக இருப்பவன்தானே அவன்?
- அஞ்சலி : தன்னோட மகிழ்ச்சிக்கே அவர் தடையா இருக்கார் Father. I want him to love life.
- மனோ : Why, my child?
- அஞ்சலி : ஏன்னா, life ரொம்ப அழகானது. Moreover எந்தச் சண்டையிலேயும் தோல்வியை ஒப்புத்துண்டு வாபஸாறதை விட, முடிஞ்ச வரைக்கும் சண்டை போட்டு நிறைய தழுழ்பைச் சர்பாதிச்சுக்கறதுதான் அழகு.
- மனோ : அதற்காகத்தான் நீ தியாகம் செய்கிறாயா மகனே?
- அஞ்சலி : father தமிழ்ப் படம் ரொம்பப் பார்ப்பேனோ?
- மனோ : ஏன் மகனே?
- அஞ்சலி : தியாகம் அப்படின்னெல்லாம் பேசறேனென்னு கேட்டேன்.
- மனோ : நிஜ வாழ்விலே தியாகம் இல்லையா மகனே?
- அஞ்சலி : இருக்கு father. ஆனா அதைப் பத்தி பத்து நிமிஷ டயலாக் யாரும் பேசற தில்லே. எந்த அம்மாவும் தன் குழந்தைகள் கிட்டே அவனோடு மசக்கை, பிரசவ வேதனை பத்தி டயலாக் பேசறதில்லை. Real sacrifice is not talked about father. கிளியோபாட்ரா சாகறதுக்கு முன்னாலே ஆண்டனிக்கு "அட பாவிக்க காதலா, உன் காதலுக்காக நான் இப்படி பாம்பைக் கடிக்க வைத்து உயிரையே தியாகம் பண்ணுகிறேன் பார்த்தாயா?" அப்படின்னு ஒரு லெட்டர் எழுதி வெச்சிருந்தா நானும் நீங்களும் Antony and cleopatra படிப்போமா father?
- மனோ : மகனே, இது இன்னும் படமாக்கப் பட்டு, பாம்பு கடிக்கும் முன் கிளியோபாட்ரா ஒரு சோகப் பாட்டு பாடுவதாக வரவில்லையாதலால் அதைப் பற்றி நாம் பேசாமலிருப்பதே உத்தமம்.
- அஞ்சலி : that was a good one (பெரிதாகச் சிரிக்கிறுள்)
- மனோ : மகனே, நீ பாவமன்னிப்புக் கேட்க வரும் போதெல்லாம் நாம் அதைத் தவிர மற்றவற்றைப் பேசுகிறோம். Antony and cleopatra எப்படி இதில் வந்தார்கள்?
- அஞ்சலி : தியாகம் பத்திப் பேசற போது father.
- மனோ : O. K. இப்படி டயலாக் எல்லாம் பேசிச் சொல்ல விருப்பப் படாத தியாகம், I have to use that word, நீ பண்ணுகிறாயா உன் Husband விஷயத்தில். (கையில் கிளாஸ்டன் நடக்க ஆரம்பிக்கிறுள்) இல்லை father.
- மனோ : அவனுக்குத் துணையாக இருப்பதாக உனக்கு எண்ணமா?
- அஞ்சலி : இல்லை father.
- மனோ : அவனோடு பயத்தை எல்லாம் நீ நீக்கி விடுவாய் என்று நம்பிக்கையா?
- அஞ்சலி : (ஒவியத்தை நோக்கி நடந்தவாறே) இல்லை father.
- மனோ : Do you love him?
- அஞ்சலி : That is a much abused word father. எந்த உறவுக்கும் அதை basis ஆக்கறதுலே நம்பிக்கை இல்லை.
- மனோ : (உரத்த குரலில்) பின்னே எதுக்குத்தான் அவனோடு இருக்கிறாய்?
- அஞ்சலி : (ஒவியத்தின் அருகே பார்ப்போருக்கு முதுகைக் காட்டி நின்றவாறே) எனக்குத் தனிமையை நினைச்சா பயம் father. அவரைப் போல ஒரு ஆனோட துணை எனக்கு வேணும். I need him.
- மனோ : (திடுக்கிட்ட மெளனம்) (ஆண் என்று அவள் குறிப்பிட்டதை யோசிப்பவன் போல் தன்னைக் குனிந்து ஒருமுறை பார்த்து விட்டு கிளாஸை டப்பாய் மேல் வைத்து விட்டு முகத்தில் கனிவுடன் அவனை நோக்கி நடக்கிறுள்)

இலக்கியத்தில் சோதனை செய்து பார்ப்பது என்றால் என்ன என்பது பற்றிப் பலரும் என்னைக் கேட்கிறார்கள்

இதுவரை செய்யப் படாத எதையும் செய்து பார்க்க முயலுவதைத்தான் நான் சோதனை என்று சொல்லுகிறேன். சோதனை வெற்றி பெற்றால் இலக்கியமாகி விடுகிறது. தலைத்து விடுகிறது. சோதனை முயற்சிகள் வரவேற்கப்பட வேண்டும்—வெற்றி பெற விட்டாலும் கூட.

இலக்கியத்தில் சோதனை

சுவடில்லாத பாதையில், தனி வழி அமைத்துக் கொண்டு போகச் செய்யப்படுகிற முயற்சி எதுவும் முயற்சியாக முக்கியமானதுதான். இந்த முயற்சிகளில்தான் பிற்காலத்தில் இலக்கிய சிகரங்களை எட்டுவது சாத்தியமாகிறது.

இலக்கியத்தில் புது விஷயம் என்பது அநேகமாக சாத்தியமில்லை என்று சொல்லலாம். ஏனென்றால் சொல்ல வேண்டிய பொருள் சொல்பே. அதைப் பலரும் பல தினுசாக சொல்லியிருக்கிறார்கள். இன்னொரு தினுசாக சொல்லிப் பார்க்கிற முயற்சியைத் தான் சிறப்பாகச் சோதனை என்று சொல்ல வேண்டும்.

சோதனை பொருளைப் பற்றியதாக இராது. இலக்கிய உருவத்தைப் பற்றியதாக இருக்கலாம். அல்லது பொருளுக்கும் உருவத்துக்கும் உள்ள உறவு முறைகளை ஆராய்வதாக இருக்கலாம். இதைப் புதுமாதிரியாகச் செய்வதைச் சோதனைக்காரன் என்றும் வெற்றிகரமாகச் செய்பவனை இலக்கியக் கர்த்தா, படைப்பாளி என்றும் நாம் போற்றுகிறோம்.

இலக்கியத்திலே புதுமை என்பதுதான் உயிர்நாடி. அதை வைத்துதான் இலக்கியம் இயங்குகிறது. அந்தப் புதுமையைச் சாத்தியமாக்குகிற காரியம் இலக்கியத்தில் சோதனைக்காரர்களால் சிறப்புறுகிறது.

ஒரே இலக்கியச் சோதனையை, அதன் உருவம் பூரணத்வம் பெறுகிற வரையில் செய்தவர்கள் உண்டு. நம்மிடம் தமிழில் சிறுகதை எழுதியவர்களில் மெளனியை உதாரணமாகச் சொல்லலாம். பல விதமான சோதனைகளைச் சிறுகதை அளவில் செய்து பார்த்தவர் புதுமைப் பித்தன். உருவத்திலும் உருவ—விஷய உறவுகளிலும் சோதனைகள் செய்து பார்த்தவர்கள் என்று கு. ப. ராஜகோபாலனையும் ந. பிச்சமூர்த்தியையும் சொல்லலாம்.

இந்தச் சோதனை அம்சம்தான் பிற்கால இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியை சாத்தியமாக்குகிறது.

க. நா. க.

எழுத்து 6

ஜூன் 1959